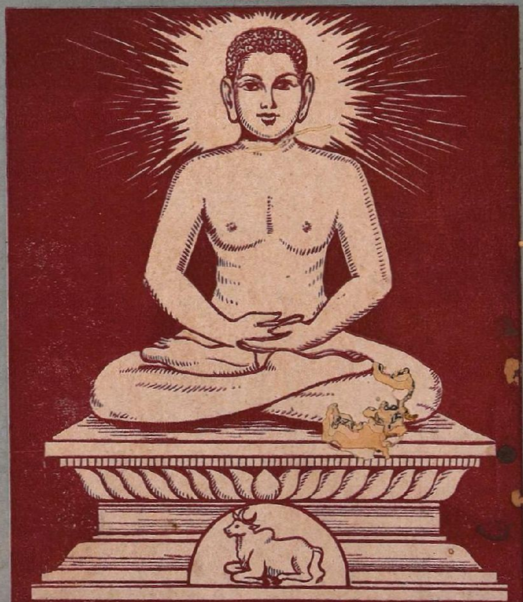
திருவள்ளுவர் வாழ்த்தும் ஆதிபகவன்

ஆதிபகவன்

ஆசிரியர்: ஜீவப[illegible]ஸ்ரீபால்

திருவள்ளுவர் வாழ்த்தும் ஆதிபகவன்

ஆசிரியர் :

ஜீவபந்து T. S. ஸ்ரீபால் அவர்கள்

அளித்தல்

ஜைன இலக்கிய ஆராய்ச்சி மன்றம்
(Jain Literature Reserch Society)
34, சுப்பிரமணிய முதலி தெரு,
சென்னை-1.

1964.

முதல் பதிப்பு—1958
இரண்டாம் பதிப்பு—1959
மூன்றும் பதிப்பு—1964
(பதிப்புரிமை)

விலை 40 காசுகள்

கிடைக்குமிடங்கள் :

(1) G. சாமிநாத் ஜெயின்
4 ஆ பிபாய்ச்சுகல் சர்ச் தெரு,
சென்னை-1.

(2) ஜீவபந்து ஸ்ரீபால்
76, பெருமாள் முதலி தெரு,
சென்னை-1.

அருட்பெருஞ்ஜோதி அச்சகம், சென்னை-1.

தமிழகத்தின் பெர்னட்ஷா
எனப் போற்றப்பெரும் பேராசிரியர்
டாக்டர். மு. வரதராசனர் அவர்கள்
அன்புடன் வழங்கிய

அணிந்துரை

திருவாளர் ஜீவபந்து டி. எஸ். ஸ்ரீபால் அவர்கள் இயற்றிய "திருவள்ளுவர் வாழ்த்தும் ஆதிபகவன்" என்னும் நூலைப் படித்தேன். திருவள்ளுவர் போற்றிய 'ஆதிவபகன்' யார் என்னும் கருத்தை அவர் பழைய நூல்களின் சான்றுகொண்டு நன்கு நிறுவியுள்ளார். இந்திரனைப் பற்றித் திருவள்ளுவர் குறிப்பிட்ட குறளும் பலருக்கு ஐயுறவையும் குழப்பத்தையும் விளைத்துள்ளது. திருவாளர் ஸ்ரீபால் அவர்களின் நெறி இவ்வகையிலும் தெளிவூட்ட வல்லது. திருவள்ளுவரின் கருத்துக்களை நடுநிலையில் நின்று ஆராய்ந்து உண்மை காண விழைகின்றவர்களுக்கு இத்தகைய ஆராயச்சிக் குறிப்புகள் நற்றுணையாகும்.

சென்னை
27—2—'59

(Sd.) மு. வரதராசன்.

மதுரை தியாகராஜர் கல்லூரித்
தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்
டாக்டர். M. இராசமாணிக்கம், M.A., L.T., M.O.L. Ph.D.
அவர்கள் வழங்கிய

அன்புகனிந்த பாராட்டுரைகள்

தாங்கள் அன்புடன் அனுப்பிய "திருவள்ளுவர் வாழ்த்தும் ஆதிபகவன்" என்னும் நூலைப் படித்தேன். 'ஆதிபகவன்' என்னும் பெயர் பகவான் விருஷப தேவரையே குறிப்பது என்பதை நிலை நாட்டத் தாங்கள் காட்டும் சான்றுகள் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவி புரிகின்றன. உங்கள் முடிவு கொள்ளத் தக்கது என்பதே எனது கருத்து. தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தாங்கள் செய்து வரும் தொண்டு சாலச் சிறந்தது. தாங்கள் இதுபோன்ற ஆராய்ச்சி நூல்களை வெளியிடுவது நல்லது.

தங்கள் நல்வாழ்வை விரும்பும்,

மதுரை
15—5—'58

(Sd.) மா. இராசமாணிக்கம்

முன்னுரை

தமிழகத்தில் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரும், ஆராய்ச்சித் துறையில் நேர்மையின் வழி நின்று உண்மை காணும் பேரறிஞருமாகிய உயர்திரு. பி. ந. வெங்கடாச்சாரி அவர்கள் 1958 முதல் 1962 ஆம் ஆண்டுவரை வெளி வந்துள்ள தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்து '**நாலாண்டில் தமிழ் நூல்கள்**' என்ற தலைப்பில் 22—3—1964-ம் தேதி தினமணி சுடரில் திறனாய்வு நூல்கள் என்ற துணைத் தலைப் பில் திருக்குறள் திறனாய்வு நூல்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவை எனப் பாராட்டியுள்ள பத்துப்பேராசிரியர்களின் நூல்களின் வரிசையில் ஒன்றாக "**திருவள்ளுவர் வாழ்த்தும் ஆதி பகவன்**" என்ற இந்நூலையும் சேர்த்திருந்தார். திரு. பி. ந. வெங்கடாச்சாரி அவர்களின் விரிந்த ஆராய்ச்சித் திறனையும் பரந்த மனப்பான்மையையுங் கண்டு உள்ளம் பூரித்தேன். என் உள்ளத்தின் வாயிலாக அப்பெரியாருக்கு நன்றிகலந்த வணக்கத்தைச் செலுத்தி மகிழ்ந்தேன். அப் பெருந்தகையின் கட்டுரையைக் கண்ணுற்றப் பல அறிஞர் கள் அந்நூலை அஞ்சலில் அனுப்புமாறு எனக்குக் கடிதம் எழுதினார்கள். அது சமயம் என்னிடம் இந்நூல் கைவச மின்மையால் அவ் அறிஞர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வியலாமைக்கு வருந்தினேன். இந்நிலையை நீடிக்கவிடா மல் விரைவில் மூன்றும் பதிப்பாக வெளியிடுவதென முடிவு செய்தேன். எனது எண்ணத்தையும், இந்நூலைப் படித்தப் பல புலவர் பெருமக்கள் இந்நூல் திருக்குறள் முதற் குறளின் அரிய விளக்கம் எனப் பாராட்டியிருப்பதையும், விளக்கி இந் நூலின் முதல் பதிப்பையும், இரண்டாம் பதிப்பையும் வெளி யிடப் பொருளுதவி புரிந்த உயர்திரு G. சாமிநாத ஜெயின் அவர்களிடம் கூறினேன். அப்பெரியாரும் அன்றலர்ந்த தாமரை மலர் போன்ற முகமலர்ச்சியுடன் நாளையே அச்சகத்தில் கொடுத்துவிடுங்கள் எனப் பணித்தார்கள். அப் பெரியார் ஜைன சமயக் கொள்கைப்படி தமது செல்வத்தை

சமய வளர்ச்சிக்கும், சமூக நலத்திற்கும், இலக்கிய வெளியீடுகளுக்கும் பகுத்துண்டு வாழும் பண்புடையவர். அது மட்டுமல்ல! ஏழை மாணவ மாணவிகளின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் பொருளுதவி புரிந்து வருபவர். இத்தகு சிறப்புக்கள் அமைந்த உயர்திரு G. சாமிநாத ஜெயின் அவர்களுக்கு எனது சார்பாகவும் ஜைன இலக்கிய ஆராய்ச்சி மன்றத்தின் சார்பாகவும் நன்றிகலந்த வணக்கத்தைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

எனது வேண்டுகோளை ஏற்று இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய திருவாளர்கள் டாக்டர் மு. வரதராசனுர் அவர்கட்கும், டாக்டர் M. இராசமாணிக்கனுர் அவர்கட்கும் எனது உள்ளம் கலந்து உயிர்கலந்து பணிவன்புடன் வணக்கத்தையும் நன்றியையும் செலுத்துகின்றேன்.

இந்நூலை அழகுபெற அச்சிட்டு வழங்கிய அருட்பெருஞ் ஜோதி அச்சக உரிமையாளருக்கும் எனது உளம்கனிந்த நன்றியும் வணக்கமும் உரித்தாகுக.

வாழ்க தமிழகம். வளர்க நல்லறம்.

இங்ஙனம்,

சென்னை,
20—8—64

T. S. ஸ்ரீபால்

திருவறம் வளர்க.

திருவள்ளுவர் வாழ்த்தும் ஆதிபகவன்

நமது தமிழ் மறையாகிய திருக்குறள் போற்றும் ஆதிபகவன் கண்கண்ட கடவுளா? காணுத கடவுளா? என்பதைப்பற்றிப் புலவர்களிடையே கருத்து வேற்றுமைகள் வளர்ந்து வருகின்றன. திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர்கள் பலர். அவர்களில் பெரும்பாலோர் முதற் குறளுக்கு உரை எழுதிய காலை மற்ற ஒன்பது குறட்பாக்களில் காணும் உட்கருத்துக்களை அடிப்படையாகக்கொண்டே உரை எழுதிப் புகழ் பெற்றுள்ளனர். வேறு சிலர் மற்ற ஒன்பது குறட்பாக்களை மறந்து தங்கள் தங்கள் சமயக் கொள்கைக் கேற்ப உரை எழுதிப் போந்தனர். இவ்விருசார் புலவர்களும் அறிவான் மிக்கவர்கள். ஆராய்ச்சி வல்லுனர். எனினும் தங்களுக்குள் மாறுபடுகின்றனர். இதனுல் திருக்குறளாசிரியரின் கடவுட்கொள்கை மக்களிடையே மயக்கத்தை அளிக்கின்றது. உண்மை காணவியலாமல் தவிக்கின்றனர். எனவே இந் நிலையை வளரவிடாமல் இருசாரரின் கொள்கைகளையும் நடு நின்றுய்ந்து உண்மை காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திருக்குறளாசிரியர் இறைவனை வாழ்த்தும் பத்துக் குறட்பாக்களிலே ஆதிபகவன், வாலறிவன், மலர்மிசை ஏகினுன், அறவாழி அந்தணன், எண்குணத்தான், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான், தனக்குவமையில்லா

தான், பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான், இறைவன் என்னும் சொற் பொருள்களால் போற்றிப்புகழ்கின்றார். இச் சிறப்புப் பெயர்களிலே ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. பொருள் செறிவும் நுட்பமும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. எனவே முதற்குறளை ஆராய் வோம்.

" அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு "

இக்குறட்பாவுக்கு எழுத்துக்கள் யாவும் அகரத்தை முதலாக உடையன, உலகம் ஆதிபகவனை முதலாக உடையது என்பதே நேரான பொருளாகும். இக் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே பண்டைய உரையாசிரியர்களில் பெரும்பாலோர் உரை எழுதி யுள்ளனர். குறிப்பாக மணக்குடவர், " எழுத்துக்க ளெல்லாம் அகரமாகிய எழுத்தைத் தமக்கு முதலாக உடையன. அவ்வண்ணமே உலகம் ஆதியாகிய பகவனைத் தனக்கு முதலாக உடையது " எனவும், கவிராஜ பண்டிதர், " எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் அகர எழுத்து முதலாய் இருப்பது போன்று, உலகத்துக் கெல்லாம் சருவஞ்ஞன சுவாமியே (ஆதிபகவன்) முதல் " என்றவாறு எனவும் எழுதியுள்ளார்கள். இனி பிற்கால உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகரைக் காண்போம். " எழுத்துக்கள் அகரமாகிய முதலை யுடையன. அதுபோலவே உலகம் ஆதிபகவனாகிய முதலையுடைத்து " என்பதாகும். இவ்வுரையை நோக்கின் மேலே கூறிய இருஉரைகளின் கருத்துக்கள் போலவே காணினும், பரிமேலழகர் தமது விளக்க உரையில் மாறுபடுகின்றார். அதையுங் காண்போம்.

"இது தலைமைப்பற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டு உவமை. அகரத்திற்குத் தலைமை விகாரத்தானன்றி நாதமாத்திரையாகிய இயற்பாற் பிறத்தலானும், ஆதி பகவற்குத் தலைமை செய்கை உணர்வானன்றி இயற்கை உணர்வான் முற்றும் உணர்தலானுங் கொள்க. தமிழ் எழுத்திற்கே யன்றி வடவெழுத்திற்கும் முதலாதல் நோக்கி எழுத்தெல்லாம் என்றார். ஆதி பகவன் இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. வட நூலின் முடிபு. உலகென்றது ஈண்டு உயிர் கண்மேன் நின்றது, காணப்பட்ட உலகத்தால் காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூற வேண்டுதலின் ஆதிபகவன் முதற்றே என்று உலகின் மேல் வைத்துக் கூறினர். கூறினரேனும் உலகிற்கு முதல் ஆதிபகவன் என்பது கருத்தாகக் கொள்க. ஏகாரம் தேற்றத்தின் கண் வந்தது. இப்பாட்டால் முதற்கடவுளது உண்மை கூறப்பட்டது."

இவ்விளக்க உரையை நுணுக்கமாக ஆராயின் பரிமேலழகரின் குழப்பநிலை வெளியாகிறது. உலகப் பொதுமறையாம் திருக்குறளை ஒரு சமய சார்புடைய தாகக் கொள்ளவேண்டி, அவர் அறிவு படும்பாடு, அப்பப்பா! அளவிடற்பாலதன்று. "விகாரத் தானன்றி", "நாதமாத் திரை", "இயற்பாற் பிறந்தது," "செயற்கை உணர்வு," "காணப்பட்ட உலகம், காணப்படாத கடவுள்" "கூறினரேனும்", "கருத்தாகக் கொள்க", "முதற்கடவுள் உண்மை", ஆகியவை போன்ற சொற்களாகிய மயக்க மருந்தால் நமது அறிவைச் சுழற்றுகின்றார் பரிமேலழகர். அம்

மருந்தை அருந்தி மயக்க முற்றோர் பலருண்டு. அச் சமயவாத மருந்து நமக்கு வேண்டா.

> " சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறாது உலகியல்கூறி
> பொருள் இதுவென்ற வள்ளுவர் "

எனத் திருகுறளாசிரியரின் கடவுட் கொள்கையைக் களங்க மறக் கண்ட கல்லாடனார் கருத்து வழிநின்று ஆராய்வோம்.

" அகர முதல " வென்பதில் " முதல " வெனும் பன்மைச் சொல் முதல் எனும் ஒருமையினின்றே பிறந்தது. முதல் எனும் சொல்லிறகுப் பல பொருள்கள் உண்டெனினும் இங்கே எண் வரிசையைக் கொண்டு விளங்குகிறது. இக் கருத்தின்படி எழுத்துக்களெல் லாம் அகரத்தைத் தமக்கு முதலாக அல்லது தலைமை யாக உடையன. அவ்வண்ணமே உலகம் ஆதி பகவனைத் தனக்கு முதலாக அல்லது தலைவராக உடையது என்னும் பொருளிலேயே அமைகின்றது. எனவே தலைமைப்பற்றி வந்த எடுத்துக் காட்டு உவமை என்பது தெளிவாகிறது. என்னே தேவர் பெருமானின் பேரறிவு ! தாமே முழுதுணர்ந்த தனி அறிவு ! உவமையின் வாயிலாக இறைவன் வாழ்த்து ! உவமையின் வாயிலாக வரலாற்று உண்மை ! உவமையின் வாயிலாக எழுத்தின் பெருமை ! உவமை யின் வாயிலாக உலகுக்கு அறிவுரை ! உவமையின் வாயிலாக மெய்ப்பொருள் விளக்கம் ! இவ்வாறு உவமையின் பெருமையைப் பேசிக்கொண்டே போக லாம். இனி, ' பகவன் ' என்னும் சிறப்புப் பெயரின் பொருளை ஆராய்வோம்.

"பகவன்" என்பது வடமொழிச் சொல்லாகும். வடமொழியில் சர்வக்ஞன், கேவலஞானி என்றெல்லாம் அழைப்பர். பகவன் எனில் கேவலஞானி எனச் சிலப்பதிகாரத்தில் அடியார்க்குநல்லார் எழுதிய உரையாலும் காணலாம். தமிழ் மொழியிலே வாலறிவன், முழுதுணர்ந்தோன், கடையிலாஞானி, அறிவன், அறிவு வரம்பிகந்தோன் எனப் பல பொருள்களுண்டு. கேவல ஞானம் எனும் சொல் பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் விரவிக் காணப்படுகின்றன. எனவே பகவன் எனில் வாலறிவன் அல்லது கேவலஞானி என்பதை அறிந்தோம். கேவலஞானம் என்பது ஞானங்களிலே தலை சிறந்தது. ஞானம் ஐந்து வகைப்படும். இயற்கை அறிவு (மதிஞானம்) நூல் அறிவு (சுருதஞானம்) தன்னுடைய முற் பிறப்பை அறியும் அறிவு (அவதிக் ஞானம்) பிறருடைய உள்ளங்களையும் அவர்கள் முற் பிறப்பையும் அறியும் அறிவு (மனப்பர்யை ஞானம்) மூவுலகங்களையும் ஒருங்கே அறியும் அறிவு (கேவல ஞானம்) என்பவைகளாம். இவற்றில் இயற்கை அறிவும் கல்வி அறியும் அவரவர் பண்பாட்டிற்கும் கல்வி அறிவிற்கும் எற்றவாறு அமையும். மற்ற மூன்று ஞானங்களும் செயற்கரிய செய் தவத்தால் அமைவது. ஐம்பொறிகளையும் தம் வயப்படுத்திப் பற்றற்ற நிலையை எய்தும் முனிவர்களுக்கே அம்மூன்று ஞானங்களும் முறையே வளர்ந்து கேவலஞானம் எனும் கடையிலா ஞானம் விரிவடைகின்றது.

இவ்விரிந்த ஞானம் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் நுண் பூதங்களையும், அவற்றின் வழி விரிந்த நீர், நிலம், தீ, வான், வளி என்னும் ஐம்பூதங்

களையும் அவற்றின் வழி விரிந்த நடப்பன, பறப்பன, நீந்துவன போன்ற பல்லுயிர்களையும், இவ்வுயிர்கள் வாழும் எல்லா உலகங்களையும் ஒருங்கே அறியும் இயல்புடையதாகிறது.

"குழுவன பிரிவன குறைவில நிலையின
வெழுவன விழுவன விறுதியிலியல்பின
வழுவில பொருள்களை மலர்கையின் மணியென
முழுவது முணருமெம் முனைவரனறிவே"

"நிறைபொறி யுளவவை யறிதலி னெறிமைய
முறைபொரு ணிகழினு முரைபடு மறிவிலன்
மறை பொருளுளவவ னறிவினை மறையல
விறை பொருள் முழுவது மறிதிறமிதுவே"

எனவரும் நீல கேசிச் செய்யுட்களாலும் கேவலஞானத்தின் தன்மை விளங்கும்.

இப்பெறலரும் பேரறிவு வரப்பெற்று வினைகளை வென்றுயர்ந்தோரையே "பகவான்! பகவான்!" எனப் புலவர் பெருமக்கள் போற்றி வணங்கினர். மக்கள் மட்டுமா? ஆயிரங் கண்ணுடைய இந்திரனும் இக் கேவல ஞானிகளின் பேராற்றலைக் கண்டு வியப்புற்றுப் பகவான் என வாழ்த்தி அடிபணிந்து செல்வான்.

மனிதனின் ஆற்றல்

இந்நிகழ்ச்சிகளினின்றும் ஆத்மீக முன்னேற்றங்களால் மனிதனிடத்துத் தேக்கப்பட்டுள்ள ஆற்றல்கள் வெளியாகின்றன. அவ்வாற்றல்கள் அதியற்புதமான

தெய்வீக அதிசயங்களைக் கொண்டு விளங்கும் நிலையை யும் காண்கின்றோம். மனிதனிடத்தே புதைந்துள்ள இப்பேராற்றலின் பெருமையை உலகுக்கு உணர்த் தவே " நீத்தார் பெருமை " எனும் அதிகாரத்தின் வாயிலாகக் குணம் எனும் குன்றேறி நின்ற அறவோர்களை ! செயற்கரிய செய்யும் செம்மல்களை ! ஒழுக்கத்தாலுயர்ந்த உத்தமர்களை ! இருமை வகை தெரிந்து ஈண்டறம் பூண்ட இருடிகளை ! எவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகும் முனிபுங்கவர்களை ! சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்னும் ஐந்தின் வகை தெரிந்த அறிவர்களை, உரனென்னுந் தோட்டி யால் ஓரைந்துங் காக்கும் ஒப்பற்ற ஞானிகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார் நம் பொய்யா மொழித் தேவர். அதுமட்டுமா ! பொறி வாயிலைந் தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க நெறியாம் அறனை வலியுறுத்துகின்றார் அடுத்த அதிகாரத்திலே ! எனவே திருக்குறளாசிரியர் மனித வாழ்க்கைக்குப் பேரிலக்கியமாய் விளங்கும் அருள றத்தை முதன்முதல் உலகுக்கு வழங்கிய ஓர் அறிவனையே அக்கால மக்கள் நன்கறிந்து போற்றிய **ஆதிபகவன்** என்னும் ஆட்சிச் சொல்லால் முதற் குறளிலேயும், '**வாலறிவன்**' எனத் தமிழ் மொழியால் இரண்டாம் குறளிலேயும் போற்றியுள்ளார் என்பது கலங்கரை விளக்கம் போல் காட்சியளிக்கின்றது. நமது பாரதநாட்டு ஜனாதிபதி டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தாம் எழுதிய இந்தியத் தத்துவங்கள் (Indian Philosophy) என்னும் ஆங்கில நூலில் " கி. மு. முதல் நூற்றாண்டிலேயே முதல் தீர்த்தங்கரர் பகவான் விருஷபதேவரை மக்கள் வழிபட்டு வந்தனர் என்பதைக் காட்ட ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன " என

எழுதியுள்ள வரலாற்றுச் செய்தியாலும் நமது கருத்து உறுதிப்படுகின்றது.

இது போன்று மற்ற குறட்பாக்களில் வரும் 'எண் குணத்தான்,' "தனக்குவமையில்லாதான்" "பொறி வாயிலைந்தவித்தான்," "வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலான்" போன்ற சிறப்புப் பெயர்கள் அனைத்தும் தவ ஒழுக்கத்தால் வளர்ந்த தனிப்பெரும் பண்புகளாகும். "அறவாழி அந்தணன்" எனப் போற்றியது பகவான் உலகுக்கு அறவுரை பகர்வதையே பெரும்பணியாகக் கொண்ட சிறப்பியலில் அமைந்த திருப் பெயராகும். இனி "மலர் மிசை ஏகினன்" என இறந்த காலத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதை நினைவு கூர்தல் வேண்டும். நாம் இந்திரனைப் பற்றி இலக்கிய வாயிலாக அறிந் திருக்கின்றோம். அவன் ஆயிரங் கண்ணுடையவன், பேரறிவாளன், அருளறத்தின் வழி நின்றவன், நற் பண்பும், நற்பணியும் மேற்கொண்டவன். ஐந்தவிதம் துயர்ந்த கேவல ஞானிகளை அடிபணிந்து போற்றும் அன்பும் ஆர்வமும் உடையவன். அது மட்டுமல்ல! அத்தூயோர்களின் திருவடிகளிலே தாமரை மலர்களால் பூஜித்து, அறவுரை மண்டபம் (சமவசரணம்) அமைத்து வழிபர்டு செய்பவன். இத்தகு சிறப்புக்களைப் பெறும்பேராற்றலை உலகுக்கு அறிவிக்கவே நமது திருக்குறளாசிரியர் தேவர்,

> "ஐந்தவித்தா னாற்றல் அகல்விசும்புளார்கோமான்
> இந்திரனே சாலும் கரி"

என இந்திரனின் திருப்பணியைச் சான்றாக அமைத்துக் காட்டுகின்றார். இந்திரன் வழிபாடியற்றிய தாமரை

மலரிலே பகவான் தமது திருவடிகள் பதியாது நடந்து செல்வார்.

" பாரணையா அடிதாங்கச் செங்
தாமரைப் பாரித்ததே "

என்னும் திருநூற்றந் தாதியாலும்,

" கானிலந்தோயாக் கடவுளை " என்னும் நாலடியார் கடவுள் வாழ்த்து வெண்பாவாலும் அறியலாம். இவ்வரலாற்றையே " மலர்மிசை ஏகினன் " என இறந்தகால நிகழ்ச்சியாகப் போற்றியுள்ளார். இனி விசும்பரசனின் அரும்பெரும் செயலை மெய்ப்பிக்கும் மற்றைத் தமிழ் இலக்கியங்களைக் காண்போம்.

இந்திரன் வழிபடுதல்

" வெந்துயர் அருவினை வீட்டிய அண்ணலை
இந்திர உலகம் எதிர் கொண்டாங்கு "

—பெருங்கதை 15 வது வரி.

" வானோர்த முலகுடைய மாநீல வண்ணன்
மகிழ்ந்திறைஞ்சு மாலையணி மணிமுடிமேல் வைகா
ஊனுரு மறவாழி யோடமால் யானை*
யுடையான்றன் ஒளிமுடியின் மேலுரையே நிற்கத்
தேனுரு மரவிந்தஞ் சென்றேந்தும்போழ்து
திருவடிகள் செந்தோடு தீண்டாவேயாகில்
ஆனுவிம் மூவுலகு மாளுடைய பெம்மான்
அடியுறு வாரின்மைதா மறிவுண்டதன்றே "

சூளாமணி 1909

---

* மால்யானை யுடையான்-இந்திரன்.

"களியானை நாற்கோட்டத் தொன்றுடைய செல்வன்
கண்ணோராயிர முடையான் கண்விளக்க மெய்தும்
ஒளியானை ...."

சூளாமணி 1907

அந்தரவகடு தொட்டணவு நீள்புகழ்
வெந்தெரி பசும் பொனின் விழைவும் வெல்லொளி
மந்திர வாய்மொழி மறுவின் மாதவர்
இந்திரர் தொழுமடி யினிதி னெய்தினன்.

—சீவகசிந்தாமணி 1239

காமாதி..................
....
......................" தேவர் கோமான்

தாமாதி யணிந்துபணிந் தெழுந்ததுவும்
தத்துவமென் றகவோ வென்ன"

—மேருமந்தரபுராணம்

புரந்தரரும் வானவரும் புகழ்ந்தடியேங்
குற்றேவல் கொள் கென்றேத்தி
நிரந்தரம் வந்தனை செய்ய விருந்தருளும்
அருந்தவரே" —திருக்கலம்பகம் 23

அரிய வாயின செய்திட்டு அமரர்துந்துபி அறைந்து
புரிய பூமழைப் பொழிய பொன்னெயில் மண்டிலம்
[புதைந்த"

—நீலகேசி 156

"... ... ...
பதனா புரத்தி னளகேசன்
நாடித் தேடிப் பாடஎயில்
பரமாமுனிநாயகர் தமக்கும்
பாரில் மனித ரனைவோர்க்கும்
முதனூ லுரைத்தக் கனிவாயால்
முத்தந்தருக முத்தமே"

ஆதிநாதர் பிள்ளைத் தமிழ் 43

" கேவலமுற்பத்தி யாமளவே கிளர்பூசனைக் கென்
றேவலியற்றுமவ விந்திரனுக்கு முன்னெண்குணத்தெம்
காவலனைக் கவிப்பார் வளைப்பார்முளைப்பார்களைப் போன்
மூவுலகத்துள்ள நால்வகைத்தேவர் முன்னுவரே"
—திருநூற்றந்தாதி

என்னும் பாக்களால் இந்திரன் பண்பும் பணியும் அன்பும், ஆர்வமும் வெளியாகிறது. அவைகளுடன் ஆயிரங் கண்களை உடையவன் என்பதையும் அறிகின்றோம்.

ஆயிரங் கண்களின் தோற்றம்

பகவான் அடைந்த கேவலஞானப் பேரொளியைக் கண்டு களிக்கும் இந்திரன், ஆனந்த மேலீட்டால் பகவானைக்காண இருகண்களும் போதாவென எண்ணுகின்றான். ஆயிரங் கண்களால் கண்டு களிக்க வேண்டுமென விழைகின்றான். எண்ணிய எண்ணியவாறு எய்தும் தனக்குரிய வைக்கிரம சரீரத்தின் ஆற்றலால், இந்திரன் தன் உடலெங்கும் கண்களை உண்டாக்கிக் கொண்டு பகவானைப் போற்றி மகிழ்கின்றான். இக் காட்சியைக் கண்ட புலவர் பெருமக்கள் இந்திரனை ஆயிரங் கண்ணுடையான் எனப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்.

இவ்வரலாற்று நிகழ்ச்சியை ஆதிபுராணம் என்னும் வடநூலில் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

" தவருபஸ்ய செளந்தர்யம் திருஷ்டியாதிருப்திம்
ஆனுயிவாஞ்
ஹயக்ஷ: சக்ர சஹஸ்ரீக்ஷ: பபூப பஹுவிஸ்வமய :

(இ-ள்) இறைவனே! தவத்தாலுயர்ந்து ஞான ஒளி வீசும் நினது பேரழகினைத் தனது இரு கண்களால் பருகியும் திருப்தியடையாத இந்திரன், பலரும் வியக்கத்தக்க முறையில் ஆயிரங் கண்களை யுண்டாக்கிக் கொண்டு உன்னைப் போற்றி வழிபடுகின்றான்" என்பதாகும். இவ்வாறே தமிழ் நூலாகிய தோத்திரத் திரட்டில்,

"இன்றே அருளென இந்திர ரெண்ணில வாய்க் கண் [கொண்டு
நின்றே துதித்துப் பெற வரும் பேற்றினை நீயுமென்ன
நன்றே யென்னெஞ்சமே பாகையின் மூக்குடை [நாயகன்றன்
குன்றே குணத்தன்பின் சாதுக்களாலாற்றலை கொள்ளுதியே"

என வாழ்த்தப் பெற்றுள்ளது. இதனால் இந்திரன் ஆயிரங் கண்களைத் தற்காலிகமாகப் பெற்றான் என அறிகின்றோம். இத்தகு சிறப்பமைந்த உண்மை நிகழ்ச்சியை மறைத்து இந்திரன் கௌதம முனிவரின் மனைவியைக் கற்பழித்ததன் காரணமாக, அம் முனிவரின் சாபத்திற்குள்ளாகி உடலெல்லாம் சொல் லொணாக் குறிகளை யுடையவனானான் என வைதிக சமய நூல்கள் கூறுகின்றன. இக் கொள்கையைப் பரிமேலழகரும், தற்கால உரையாசிரியர் சிலரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது வருந்தத் தக்க செய்தியாகும்.

ஐந்தவித்தோரின் மாண்பு

வைதிக சமயக் கூற்றால் ஐந்தவித்துயர்ந்தோரின் தூய தவநெறியும், அறவோரைப் போற்றும் இயல்புடை இந்திரனின் எழில் நிலையும் மாசடைகின்றன.

ஐந்தவித்தானெனில் ஐம்புலன்களால் ஏற்படும் உலகியல் ஆசைகளை அறவே அகற்றி ஐம்புலன் களையும் தன்வயப் படுத்தியவன் என்பது பொருளாகும். இப் பெறலருந் தவத்தோரையே ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் எனத் தேவர் போற்றினர். இவ்வரலாற்றின் மேன்மையை உலகோர் அறியவே, பொறிவாயிலைந் தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க நெறிநின்ருர் நீடு வாழ் வார் என்னும் கடவுள் வாழ்த்தின் வாயிலாக முற்றுந் துறந்த முனிவர்களின் தவ நெறியையும், அவர் கடவுள ரோடொப்பர் எனும் கருத்தையும் அறிய வைத் துள்ளார். இங்கே வைதிக சமயத் துறவுக்கு இட மில்லை. அத் துறவுக் கோலத்தைக் கொண்டு குறளில் காணும் ஐந்தவித்தோரைக் காதல் வாழ்க்கையில் சித்தரித்துக் காட்டுவது தமிழர்தம் பண்பாட்டையே இழிவு படுத்துவதாகும். எனவே திருக்குறளாசிரியர் கூறும் மாசற்ற முனிவர்களையும், அவர்களை வழிபடும் இந்திரனின் பக்திச் சிறப்பையும் வரவேற்று வாழ்த்தி வணங்குவோம். இதுவரை நமக்குப் பல உண்மைகள் கிடைத்தன. மனிதனின் ஆற்றல், இந்திரனின் வழி பாடு, அவன் திருப்பணியால் தாமரை மலரில் நடந்த ஆதிபகவன் ஆகியவைகளைக் கண்டோம். இவ்வாறே மனிதனின் ஆத்மீக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத அறநெறிகளை அன்று வழங்கிய ஆதிபகவன் பெற்ற கேவலஞான நிலையை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் அரும் பெரும் குறட்பாக்களை நமது நுண்ணறிவின் துணைகொண்டு ஆராய்ந்து மேலே செல்லுவோம்.

"பொறி வாயிலைந் தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறி நின்ருர் நீடு வாழ்வார்"

"சென்றவிடத்தான் செலவிடாத் தீதொரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்ப தறிவு"

"ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலால் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப் படும்"

"ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐந்தடக்கல் ஆற்றின்
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து"

"காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமம் கெடக்கெடும் நோய்"

"செயிரிற்றலைப் பிரிந்த காட்சியார் உண்ணார்
உயிரிற்றலைப் பிரிந்த ஊன்"

"தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை ஏனைய
மன்னுயி ரெல்லாம் தொழும்"

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு"

"ஆரா வியற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே
பேரா இயற்கை தரும்"

என்பன போன்ற குறட்பாக்களை நோக்கின் திருக்குற ளாசிரியர் போற்றும் ஆதிபகவன் என்னும் பெயரும் மற்ற ஒன்பது குறட்பாக்களில் காணும் ஆதி பகவனின் சிறப்புச் சொற்களும், நம்மைப் போன்று உலகில் தோன்றி அறநெறி வழுவாது ஒழுகி உயர்ந்த ஒரு மகானின் காரணப் பெயரே என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. திருக்குறள் நீதி நூல் மட்டுமன்று. இலக்கியப் பண்புகளும் நிறைந்த நூல் என்பதை அறியவேண்டும். அதனாற்றான் திருக்குறளாசிரியர் தேவரை உலகெலாம் போற்றுகின்றது. சுமார் 1500 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாகக் கருதப்படும் சூளாமணி எனும் காவியத்தின் ஆசிரியர் தோலாமொழித் தேவர்

திருக்குறளைப் போற்றுகையில், **புகழ்ச்சி நூல்*** (The Famous Book) எனப் பாராட்டியுள்ளார்.

நீலகேசி ஆசிரியர் "**தேவன் உரைப்பத் தெளிந் தேன்** என்றும் அதன் உரையாசிரியர் சமயதிவாகரமா முனிவர் திருக்குறளை மேற்கோள் காட்டி, **இஃது எம்மோத்தாதலால்**' என்றும் புகழ்ந்து போற்றியுள் ளார்கள். இவைகளால் திருக்குறளாசிரியரின் நுண் மாண் நுழைபுலன் நன்கு விளங்குகிறது. ஓவியக் காரன் உருவத்தைச் சித்திரத்தால் தீட்டிக் காண்பிப் பான். நமது பொய்யாமொழித் தேவரோ ஆதிபக வானின் அறப் பண்புகளைச் சொல்லோவியங்களால் தீட்டி நமது அகக் கண்களால் அறிய வைத்துள்ளார். ஆம்! நாம் ஆதிபகவனைக் காண்கின்றோம். அருளு ருவம் காட்சியளிக்கிறது! தவ நிலை தெரிகிறது! அறிவொளி வீசுகிறது! பூமிசை நடக்கின்றார்! அறவுரை கேட்கின்றோம். இவ்வாறெல்லாம் ஆதி பகவனைக் காணுமாறு குறட்பாக்களிலே அமைத்துள் ளார். இனி இத்தவச் செல்வனின் இயற்கை வரலாற் றைக் காண்போம்.

ஆதிபகவன் வரலாறு

உலகின் நிலையை நோக்கின் அஃது அடிக்கடி மாறும் இயல்புடையதென்பதை அறிகின்றோம். கடல் நாடாவதும், நாடு கடலாவதும் உண்டு. பூகம்பங்க ளாலும் மற்றும் பல இயற்கை நிகழ்ச்சிகளாலும்

---

*"இகழ்ச்சியிற் கெடுவார்களை யெண்ணுக" யென்னும் சூளாமணிச் செய்யுளில் காண்க.

சிதறுண்டு போவதும் உண்டு. இத்தகைய இயற்கைச் சூழலின் வயப்பட்டு நமது நாடும் ஒரு காலத்தில் சீர் குலைந் திருந்தது. மக்கள் வாழ்க்கைக்குரிய வழி தெரியாது மனம் போல் வாழ்ந்து வந்தனர். அக் காலத்தில் அயோத்தி மாநகரில் நாபிராஜா என்ப வருக்கும் அவர் மனைவி மருதேவிக்கும் ஒரு ஆண் மகவு பிறந்தது. அதற்கு விருஷபதேவர் எனப் பெயரிட்டனர். அக்குழந்தை நாளுக்குநாள் வளர்ந்து காளைப் பருவம் அடைந்தது.

இயற்கை அறிவால் மிகுந்த விருஷபதேவர் உலகை நோக்கினர்: அறிவுக்குப் பொருந்தாத சமு தாயம் அமைந்திருப்பதைக் கண்டார். மக்களெல்லாம் மாக்களாகக் காட்சியளித்தனர். எங்கும் பயங்கர நிலை! எங்கும் துன்பம்! எங்கும் சோம்பல்! எங்கும் அறியாமை! இத்தகைய சீர்கேட்டினின்றும் மக்களை விடுவிப்பதெவ்வாறு என இரவு பகலாய்ச் சிந்தித்தார். அவர் சிந்தனையில் பல்வேறு திட்டங்கள் உருவாயின. அத்திட்டங்களைக் கொண்ட ஒரு புது சமுதாயத்தை உண்டாக்கினர். வாள், வரைவு, வாணிபம், உழவு, கல்வி, சிற்பம் போன்ற தொழில்களைப் பயிற்றுவித்தார். இவைகளைச் சரிவர நடத்திவர அரசர், வணிகர், வேளாளர் எனும் மூன்று பிரிவினரை வகுத்தார். இம் மூன்று குலங்களும் செய்தொழில் வேற்றுமையன்றிப் பிறப்பினால் ஏற்பட்டவை அல்ல. அறிவு வளர்ச்சிக்காக அகர முதலாகிய எழுத்துக்களையும் ஒன்று முதலாகிய எண்களையும் தோற்றுவித்துக் கல்வியையும் பல கலை களையும் வளர்த்தார். இந் நிகழ்ச்சிகளைச் சூடாமணி நிகண்டில்,

" வரைவொடு தொழிலே வித்தை வாணிக முழுவே சிற்பம்
உரைசெய்யும் போகபூமி யொழிவினி லாதிகாலம்
விரைசெறி பிண்டிவேந்தன் விதித்த வினஃதேயம்ம
கருமபூமி யென்னும்பேர் கண்ட தொன்றுண்டு நூலில் "

என்வும்,

" திருக்கிளர் தேவர்கோமான் ஏவலிற்குபேரன் செய்த
விருப்புறு பொன்னெயிற்குள் விளங்க வெண்ணெழுத் திரண்டும்
பரப்பிய ஆதிமூர்த்தி "

எனவும்,

" சொல்வகை யெழுத்தெண் ணெல்லாந்தொல்லை நாளெ ல்லையாக
நல்வகையாக் கும்பிண்டி நான்முகன் "

எனவும்,

" செல்வளம் பிண்டிவேந்தன் சினேந்திரன் ஆதிகாலம்
பல்வளம் பெற்றஆதிப் பரதனே முதல்வராகச்
சொல்லிய நூற்றுவர்க்குத் துறைவழாக் கலைகள்யாவும்
கல்வியே பயில்களப்பேர் கழகம் கல்லூரியாமே "

எனவும் விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

ஆதிநாதர் பிள்ளைத் தமிழ் என்னும் நூலில்,

" சசிகளாதித்த ரொருகோடி வந்தோருருக்
கொண்டாடி கண்ட பரமனே.
சமவசர ணேசனே இமையவர்களீசனே
சார்ந்தவர்க் கைந்தருவே
இசையினு லெண்ணெழுத் தியம்புவித்தாயுநீ "

எனப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

இவ்விலக்கியச் சான்றுகளை மெய்ப்பிக்க வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் திரு. N. N. பாஸு (N. N. Basu) அவர்கள் ஹிந்தி விஸ்வகோஸா (Hindi

Visva Kosa) என்னும் நூலில் "முதன் முதல் எழுத்துக்களையும் எழுதும் கலையையும் பகவான் விருஷப தேவரே தோற்றுவித்தார். பிராமி எழுத்துக்களைக் கண்டுபிடித்தவரும் அவரே" என வரைந்துள்ள வரலாற்றுரைகள் பெருந்துணை செய்கின்றன. மேலும் பகவான் விருஷபதேவர் மக்கள் அனைவரும் ஒற்றுமையும் அன்புங்கொண்டு வாழ அஹிம்சா தருமம் என்னும் அருளறத்தைப் படைத்தார். கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, பிறர் மனை நயவாமை, மிகு பொருள் வெஃகாமை என்னும் ஐம்பெரும் ஒழுக்கங்களின் வழியில் இல்லறம் துறவறம் என்னும் இரு பேரறங்களை வகுத்தார்.

"சோலைதாழ் பிண்டிக்கீழ்ச்
சூழ்ந்தவர்தம் சொன்முறையான்
மனையறமுந் துறவறமும்
மன்னவர்க்கும் விண்ணவர்க்கும்
வினையறுக்கும் வகைதெரிந்து
வீடொடு கட்டிவை யுரைத்த
தொன்மைசால் மிகுகுணத் தெம்
துறவரசைத் தொழு தேத்த
நன்மைசால் வீடெய்து மாறு"

—யாப்பருங்கலக்காரிகை மேற்கோள் உரை.

என்பதனாலும் அறியலாம்.

இவ்விரு அறங்களில், இல்லறம் மக்கள் மேம்பாட்டிற்கும் பண்பாட்டிற்கும் அறவாழ்க்கையில் அமைந்தது. துறவறம் ஆத்மீகத் துறையில் வீடுபேறு பெறும் தூய தவ வாழ்க்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இவ்விரு அறநெறிகளில் இல்லறமே

துறவறத்திற்குத் தாயகமானது. இல்லறம் இரும்புச் சுரங்கம். துறவறம் பொன் சுரங்கம். பொன்சுரங்கத் தினின்றும் பொன்னையெடுக்க இரும்பு இன்றியமை யாததுபோல, துறவறம்மேற் கொள்வோர் இல்லற நெறியில் வெற்றி காணவேண்டும். இல்லையேல் துறவறம் புகக்கூடாது. இல்லறத்திலேயே நின்றுவிட லாம் என்பது அவர் திருவறம். இவ்வறநெறிகள் மக்கள் அனைவருக்கும் உரியதாகும். செய் தொழில் வேற்றுமையன்றி பிறப்பினல் அனைவரும் ஒன்றே யென்னும் சகோதர உணர்ச்சியை வளர்த்தார். மக்களனைவரும், பசி, பிணி, நோய், பகையின்றி வாழப் பொருளாதார சமத்துவம் இன்றியமையாதென அன்றே அறிந்து பொதுவுடைமைத் தத்துவமாகிய மிகு பொருள் விரும்பாமை எனும் பகுத்துண்டு வாழும் பண்பினை ஐம்பெரும் அறங்களில் ஒன்ருக அமைத்தார்.

கண்கள் எவ்வாறு புறப்பொருள்களைத் தெளிவாக அறிகின்றனவோ அவ்வாறே நூற்பொருள்களின் உண்மைகளை நன்கு ஆராய்ந்து தெளிய வேண்டும் என்னும் பகுத்தறி வியக்கத்தினை (Rationalism)த் தோற்றுவித்தார். அக்கொள்கையை நற்காட்சி என அழைத்தார். இப்பேரறங்களை மதமென்ருே சமயம் என்ருே அழையாமல் அறம், அறம் என்றே அழைத்து உலகுக்கு உரை செய்தார். இவ்வாறு அருளறத்தின் அடிப்படையில் பொதுவுடைமைத் தத்துவங்கொண்ட புது சமுதாயத்தைப் படைத்தருளினர். இப் பெருமகனை மக்களே யன்றி மன்னுயிரும் தேவர்களும் போற்றி மகிழ்ந்தனர். கண்கண்ட தெய்வமெனக் கொண் டாடினர். வாழ்வுக்கு வழி காட்டிய வள்ளல் என

வாழ்த்தினர். அவர்தம் திரு மொழியைச் சிரமேற் கொண்டனர்! அவர் வகுத்த ஒழுக்க நெறியில் நின்று வாழ்க்கையில் வளம் பெற்று விளங்கினர். இவ் வரலாற்று நிகழ்ச்சியையே "ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு" என தேற்றேகாரத்தால் கூறினர்.

> " ஊழி மூன்றுவதி னிறுதி மன்னுயிர்
> சூழ்துயர் பலகெடச் சோதி மூர்த்தியாய்
> ஏழுய ருலகுடன் பரவ வீண்டருள்
> ஆழியங் கிழமையெம் அடிகள் தோன்றினர் "

> " ஆரருள் தழுவிய ஆழிக்காதியாம்
> பேரருள் மருவிய பிரான்றன் சேவடி
> காரிருள் கழிதரக் கண்க வின்றரோ
> சீரருள் சரணென வுலகஞ் சேர்ந்ததே "

எனவும்,

> " ஆதி தாளரசர் தங்கள் அருங்குல மைந்துமாக்கி
> ஓத நீருலகின் மிக்க ஒழுக்கமுந் தொழிலுந் தோற்றித்
> தீது தீர்ந்திருந்த பெம்மான் திருவடிச் சாரச் சென்று
> நீதி நூற்றுலகங்காத்து நிலந் திரு மலரநின்றார் "

எனவும் சூளாமணி ஆசிரியர் தோலாமொழித் தேவர் பகவான் விருஷப தேவரைப் புகழ்ந்துள்ளார்.

விருஷப தேவரின் துறவு

புத்துலகச் சிற்பியாம் நமது விருஷப தேவர் இல்லற நெறியிலே மக்கள் மனைவியுடன் பலகாலம் வாழ்ந்தார். இப் பெரியாரின் முதல் மகன் பரதசக்கரவர்த்திக்குப் பட்டம் சூட்டித் தனது முதிய பருவத்தில் தாம் வகுத்த துறவற நெறியிலே நின்று கடுந்தவம்

புரிந்தார். ஐந்தவித் துயர்ந்தார், கேவலஞானம் பிறந்தது. அகல் விசும்புளார்கோமான் 'பகவான் அருகா' என வாழ்த்தி வணங்கினன். தேவர்குழாம் கூடி சிறப்புச் செய்தனர். மக்கள் பலரும், 'பகவான் விருஷப தேவர் வாழ்க! பகவான் விருஷப தேவர் வாழ்க!' என்ற கோஷத்துடன் அவர் திருவடிகளை வணங்கி நின்றனர். இறுதியாகக் கைலாய மலையிலே வினைகளைவென்று வீடுபேறு பெற்றார். அப் புனித நாளையே **சிவராத்திரி** என இன்றும் கொண்டாடு கின்றோம்.

இவ்வுலக வரலாற்றில் முதன் முதல் **பகவான்** எனப் போற்றப் பெற்றவர் பகவான் விருஷப தேவரே யாவர். அவ் அறிவனே உலக முதல் தொண்டர்! உலக முதல் தலைவர்! உலக முதல் பேராசிரியர்! உலக முதல் நூலாசிரியர்! உலக முதல் முனிவர்! உலக முதல் இறைவராவார். இப்பெருமகனையே **ஆதிபகவன்** என்னும் சிறப்புப் பெயரால் போற்றியுள் ளார் நமது தமிழ்மறை தந்த பெருந்தகை. இச் சிறப்புப் பெயர் வந்ததன் காரணத்தையும் ஆராய்வோம்:

இருபத்துநான்கு தீர்த்தங்கரர்கள்

பகவான் விருஷபதேவருக்குப் பின்னர் அப்பெரு மான் அருளிய அற நெறிகளையும் கல்வி அறிவையும் மக்களிடையே பரப்பியவர்கள் இருபத்துமூவர். இவ் விருபத்துமூவர்களும் வெவ்வேறு காலங்களில் ஒருவர் பின் ஒருவர் தோன்றியவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் பகவான் விருஷபதேவரைப்போலவே கடுந்தவம் செய்து கேவல ஞானத்தோடு வினைகளை வென்று வீடு

பேறு பெற்றவர்கள். தேவர்களாலும் மக்களாலும் பகவான் எனப் போற்றப் பெற்றவர்கள். இவ்விருபத்து மூன்று அறவோர்களுக்கும் **பகவான் விருஷப தேவர்** முதல்வராகையால் அப் புண்ணியமூர்த்தியை . ஆதி பகவன், ஆதிநாதர், ஆதிமூர்த்தி, ஆதிதேவர், ஆதி நாயகன், ஆதிபட்டாரகர், ஆதிமூலர், ஆதிபிரம்மா, ஆதிகாலத்து அந்தணர், ஆதி முதற்கடவுள் என்றெல் லாம் அழைத்தனர். இவ்வழக் காற்றைக் கொண்டே நமது தமிழ்மறை யாத்த பெரியார் பகவான் விருஷப தேவரை '**ஆதி பகவன்**' என வாழ்த்தினர்.

பகவான் விருஷபதேவர்முதல் பகவான் மகா வீர வர்த்தமானர் வரை இருபத்து நான்கு தீர்த்தங்கரர் களாவார்கள். இவ்விருபத்து நால்வரில் விருஷப தேவரையும், இருபத்தி இரண்டாம் தீர்த்தங்கரரான பகவான் நேமிநாதரையும், இருபத்தி மூன்றும் தீர்த்தங் கரரான பகவான் பாரீஸ்வநாதரையும், இருபத்தி நான்காம் தீர்த்தங்கரரான பகவான் மகாவீர வர்த்த மானரையும் வரலாற்று அறிஞர்களின் ஆராய்ச்சி நூல்களில் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள். மற்றவர்களைப் பற்றிய வரலாற்றையும் அறிய ஆராய்ச்சித் துறை வல்லார் முயன்று கொண்டுள்ளார்கள்.

இவ்விருபத்து நான்கு குரவர்களையும் வட மொழியில் தீர்த்தங்கரர்கள் எனப் போற்றுகின்றனர். தீர்த்தங்கரர் என்பது பிறவிப் பெருங் கடலினின்றும் மக்களைக் கரை யேற்றுபவர் என்னும் பொருளைக் கொண்டது. தீர்த்தம் என்பது அறம் அல்லது நீர் நிலையைக் குறிக்கும் வடசொல். இக்கருத்தைக் கொண்டே நம் தேவர்,

" பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேராதார் "

என வாழ்த்தினர்.

" சாதல் நோய் சரை பிறவி தாம்செய்
தீவினைக்கடலுள்
மாது யருழந்துறு நோய் மறுகும்
மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
தீதுஇல் நன்னெறி பயந்து திரை செய்
நீள் கரை ஒருவிப்
போதரும் புணைப டைத்தாய்
புலவர்தம் புலவர்க்கும் புலவா "

என் நீலகேசி ஆசிரியரும் ஆதிபகவனை வாழ்த்தியுள்ளார். அகளங்க தேவர் என்னும் பன்மொழிப் புலவர் தத்வார்த்த சூத்திரம் என்னும் அரியதொரு தத்துவநூலுக்கு உரை எழுதியுள்ளார். அந்நூலின் 11-ஆம் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதுகையில் ஆதி சப்தம் அநேக பொருள்களையுடையதெனவும், சில விடங்களில் முதல் என்னும் பொருள் பெற்று வருமென்றும் வரைந்துள்ளார். அதற்கு மேற்கோளாக,

" அகாரா தயோ வர்ண
ரிஷபா தயஸ் தீர்த்தகரா இதி "

எனும் சுலோகத்தைக் காட்டிப் பின்வருமாறு மொழிப்புரை எழுதியுள்ளார்.

" எழுத்துக்கள் அகரத்தை முதலாக உடையன. தீர்த்தங்கரர்கள் விருஷப தேவரை முதலாக உடையர் " என்பதாகும். அகளங்க தேவர் அருளிய சூத்திரத்தால், ஒரு நல்ல விளக்கம் பெற்றோம். நமது மயக்கத்

திற்கு மருந்து போன்ற விளக்கம். ஆம்! அறிவுக்கு விளக்கம், உண்மை விளக்கம். திருக்குறள் முதற் குறளுக்கு விளக்கம். விளக்கமட்டுமா! வரலாற்று அகச் சான்று. பொய்யா மொழித் தேவருக்கு அகளங்க தேவர் அளிக்கும் அரும் பெரும் சான்று. ஆதிபகவன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் பகவான் விருஷபதேவரையே குறிக்கும் என்னும் உண்மையை நிலைநாட்டுகின்றார் அகளங்கதேவர். அது மட்டு மன்று! அகரமாகிய உவமையைக் காட்டியே ஆதிபகவனை மெய்ப்பிக்கின்றார். அகளங்கதேவர் கி. பி. நான்கு அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் என வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். அவ்வாறாயின் அவர் காலத்திலும் பகவான் விருஷபதேவரை ஆதிபகவன் எனப் போற்றி யிருந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது. அகளங்கதேவரின் அகச்சான்று அறிஞர் உலகுக்கு ஓர் உண்மையை அளித்தது. அகளங்க தேவர் வாழ்க! அறிவு உலகம் விழித்தெழுக! எழுக!

தமிழ் இலங்கியங்களில் ஆதிபகவன்

பகவான் விருஷப தேவர் வரலாற்றைக் காண வைத்தார் நமது அகளங்கதேவர். இம்முனிவரைப் போன்றே பகவான் விருஷபதேவரைப் போற்றும் பண்டைய தமிழ் நூல்கள் பல இருக்கின்றன. அவைகள் யாவும் திருக்குறள் வழி வந்தவை. திருக் குறள் அறத்தைப் பேணி வளர்ப்பவை. உலகுக்கு உரை செய்யும் ஒப்பற்ற நூல்கள்.

> * "சமய வாதிகள் செவியினில் அறம்புகச்
> சாற்றுவன் காணீரே"

---

*திருக்கலம்பகம் 102

எனச் சூளுரைக்கும் சமயச் சார்பற்ற அறநூல்கள். அறிவு சான்ற அப் பொதுநூல்களை அணுகி ஆதி பகவனைக் காண்போம்.

ஆதிபகவன்

" மன்னியபே ருலகனைத்தும்
நின்னுள்ளே நீ யொடுக்கினை
நின்னின்று நீவிரித்தனை
நின்னருளின் நீகாத்தனை—எனவாங்கு
ஆதிபகவனை அருகனை
மாதுயர் நீங்க வழுத்துவம் பலவே "

—திருக்கலம்பகம்

" ஆதிபகவன் அசோக வசலன்
சேதிபமுதல்வன் சினவரன்தியம் பகன் "

—திருப்பாமாலை

" அத்தனே என்னை ஆளீர் சரணம்
ஆதிபகவன் அருளே சரணம் "

—தோத்திரத் திரட்டு

" ஆதிவேதம் பயந் தோய் நீ —சீவகசிந்தாமணி

" வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
முனைவன் கண்டது முதல் நூலாகும் "

—தொல்காப்பியம்

" போது சாந்தம் பொற்பவேந்தி
ஆதிநாதர் சேர்வோர்
சோதி வானந் துன்னுவாரே "

—யாப்பருங்கலக்காரிகை, உரைமேற்கோள்.

அறிவன்

" கடையிகந்த காட்சியொடு—கடையிகந்த வாலறிவன் "

—திருக்கலம்பகம்

" இலங்கொளி முக்குடை யெந்திரத் தியங்க
அறிவர் சரிதம் முறையிற் காட்டி "

—பெருங்கதை

" அறிவினலறியாத அறிவ "

—மேருமந்தர புராணம்

" உலகமூன்று மொருங்குட னேத்துமாண
டிலகமாய திற லறிவன்னடி "

—வளையாபதி *

மலர்மிசை ஏகினுன்

" விரிபூந்தாமரை மேற்சென்ற திருவாரடி யேந்தி "

—சீவகசிந்தாமணி

" விரைமணந்த தாமரைமேல் விண்வணங்கச் சென்ருய் "

—சூளாமணி

" பூவின்மேல் சென்ருன் புகழடியை "

—அறநெறிச்சாரம்

" பூவின்மேல் வந்தருளும் புங்கவன்றன் பொற்பாதம் "

—நேமிநாதம்

" மருவார் மலர்பிண்டி மன்ன நமஸ்தே
வண்டாரு மலர்மேல் நடந்தாய் நமஸ்தே "

—தோத்திரத்திரட்டு

வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்

" வேண்டுதல் வேண்டாமையில்லாத வீரனடி
பூண்டுகிடந்தாற் புறத்திறத்த வெங்கூற்றம்
[போகும்போலும் "

—திருக்கலம்பகம்

*தொல்காப்பியம், சூத்—98. இளம்பூரணர் உரைமேற் கோள்.

" ஆழ்த்துதி ஆர்வமுஞ் செற்றமும் நீக்கிய வச்சுதனே "

—திருநூற்றந்தாதி

" உவத்தல்காய்தலாலுன் திருவடித் தவத்தெழுந்தோர்க்கு
உவத்தால் காய்தலுன் திருவுளத்தொன்று யிலேயேற் "

—மேருமந்தர புராணம்

" மலர்தலை யுலகின் மல்கிருளகல
இல கொளிபரப்பி யாவையும் விளக்கும்
பருதியி னொருதானாகி முதலீ
றொப்பளவாசை முனிவிகந் துயர்ந்த
அற்புத மூர்த்திதன் னலர்தருதன்மையின்
மனவிருளிரிய மாண்பொருள் முழுமையும் "

—நன்னூல்

இருள்சேர் இருவினையும் சேரா

" இருள்புரி யுலகம் சேரா
வியனெறி பயந்த பெம்மான்
பொருள்புரி விழவு காண்பார்
புண்ணிய உலகங் காண்பார் "

—சூளாமணி

" வென்றான் வினையின் றொகையாகி விரிந்து தன்கண்
ஒன்றாய்ப் பரந்த உணர்வின் னொழியாது முற்றும்
சென்றான் திகழுஞ்சுடர் சூழொளிமூர்த்தி யாகி
நின்றான் அடிகீழ் பணிந்தார் வினை நீங்கிநின்றார் "

—சூளாமணி

" ஆதிநாள்புண
ரேதில் வல்வினை
கோதில் வாமனை
யோதிலோ டுமே "

—திருக்கலம்பகம்

பொறிவாயிலைந் தவித்தான்

" பொறிவரம் பாகிய புண்ணிய முதல்வன் "

—சீவகசிந்தாமணி

" பொறியிலா அறிவனீ பூசனைக் கிறைவனீ "

—மேருமந்தர புராணம்

" பொறிவாயி லைந்தவித்த புனிதநீயே "

—சீவசம்போதனை

அறவாழி வேந்தன்

" மன்ற ஞறு மணிமுடிமேல்
மலிந்த சூளா மணிபோலும்
வென்றோர் பெருமா னறவாழி
வேந்தன் விரிபூந் தாமரையே "

—சீவகசிந்தாமணி

" ஆண்டுகொண்டே யறவாழி கொண்டே
வென்ற அந்தணனே "

—திருநூற்றந்தாதி

" பள்ளி யுணர்ந்திலையோ பாவாய்நீ முன்வந்தென்
வள்ள லறவாழி நாதன்மலரடியை "

—திருவெம்பாவை

தனக்குவமை யில்லாதான்

" ஒருதனி விளங்கிய உத்தமா போற்றி" —திருப்பாவை

" வெலற்கரும் வினைப்பகை வேரொடும் வென்றனை
சொலற்கரும் மெய்ப்பொருள் முழுவதும் சொல்லினை
அருவினை வெல்பவர்க் கரும்புணை யாயினை
யொருவனையாகி யுலகுட னுணர்ந்தனை "

—யாப்—விரு. சூத். 8. உரைமேற்கோள்

எண்குணத்தான்

" இருநால் வினைகெடுத்திட்டெண் குணனுமெய்தி "
—சிவசம்போதனை

" இறைவனீசனிஎண்குணத்தலைவன் "
—மேருமந்தர புராணம்

" அவ்விந்திரனுக்குமுன் எண்குணத்தெம் காவலனை
கவிப்பார் வளைப்பார் முளைப்பார்களைப் போல் "
—திருநூற்றந்தாதி

" பெண்பால் வரிவண்டும் தேனும்பாடும் பொழிற்பிண்டி
யெண்பா லிகந்துயர்ந்தார்க்கு இசைந்தகோயில்
இயன்றதே "
—சீவகசிந்தாமணி

" கடையிலா ஞானத்தோடு காட்சிவீரிய மேயின்பம்
இடையுறு நாமமின்மை விதித்த கோத்திரங் களின்மை
அடைவிலா வாயுவின்மை அந்தராயங்களின்மை
உடையவன் யாவன் மற்றிவ்வுலகினுக் கிறைவ னாமே
—சூடாமணிநிகண்டு

பிறவிப் பெருங்கடல்

" பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்திய பெய்வளையாய் "
—திருவெம்பாவை

" பிறவிமாக்கடல பெயர்க்குமாற்றலா
விறைவ னன்னவனேந்து கொள்கையான் "
— மேருமந்தர புராணம்

" பிடில்பிறப்பெனும் ஆழிதனைக்கரை
யேற விடற்கருளாய்
பேரற நற்பலகைக் குருவாணி
யெனத்திக ழைந்துவதம்

கூடமெனப்பிறழ் கப்பல் நிரப்பிய
கொள்கைச் சரக்கெனவே
கூறியவேதமு மாதிபுராணமும்
குற்றமில் தத்துவமும்
நீடநிரப்பிய நிச்ச நயம்பிர
மாணமெனுங் கயிற்ருல்
நேர்மையெனும் விரிபாயுமருட்கொடி
கட்டி மீகாமனென
ஓடநடத்தியே உயிர்க்கரை யேற்றுவன்
உருட்டுக சிறுதேரே
உலகொரு மூன்றறியுந்திருஞாஞ
உருட்டுக சிறுதேரே ''

—ஆதிநாதர் பிள்ளைத் தமிழ்

'எண்குண இறைவன்' என வட ஆற்காடு ஜில்லா போளூர் தாலுக்கா திருமலையிலுள்ள குந்தவை ஜினலயத்தின் கல்வெட்டுச் செய்தியாலும் அறியலாம்.

இனி சிலப்பதிகாரத்தைக் காண்போம். நாடு காண் காதையிலுள்ள அருகர் வாழ்த்தும், திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தும் ஒன்ருகவே அமைந்திருக்கின்றன.

சித்தன், பகவன்—[ஆதிபகவன் முதற்றே—குறள்]
'அறிவன், அறிவு வரம்பிகந்தோன்' [வாலறிவன்—குறள்]
'மலர்மிசை நடந்தோன் மலரடியல்லதென்'
[மலர்மிசை ஏகினன்—குறள்]
'ஆர்வமுஞ் செற்றமும் அகல நீக்கிய'
[வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதான்—குறள்]
'ஒழிகென ஒழியா தூட்டும் வல்வினை
இட்ட வித்தினெதிர் வந்தெய்தி
ஒட்டுங்காலை வினை ஒழிக்கவு மொண்ணு
[இருள்சேர் இருவினையும்—குறள்]

'ஐவரை வெள்ளுேன் அடியிணை'
[—பொறி வாயிலைந் தவித்தான்—குறள்]

'தலைவன், பரமன், பெரியவன், செம்மல், சுயம்பு'
[—தனக்குவமையில்லாதான்—குறள்]

'அறவோன், தருமமுதல்வன், அருளறம் பூண்டோன்'
[—அறவாழி அந்தணன்—குறள்]

'பண்ணவன், எண்குணன்'—[எண்குணத்தான்—குறள்]

'திகழொளி இறைவன்—[இறைவன் பொருள்சேர்—குறள்]

'போதார்பிறவி பொதியறை யோரென, சிவகதிநாயகன்
[—பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர்—குறள்]

—சிலப்பதிகாரம்—நாடுகாண்காதை

இவ்வாறே திருக்குறள் வழிவந்த ஏனைய பேரிலக்கியங்களிலும் வடமொழி இலக்கியங்களிலும் பகவான் விருஷப தேவரை ஆதிபகவன், அறவாழிவேந்தன், எண்குணத்தான், பொறிவாயிலைந் தவித்தான், மலர்மிசை ஏகினன் எனப் போற்றி வாழ்த்துவதைக் காணலாம். கி. பி. 1763-இல் வாழ்ந்த வைதிக அந்தணர் மரபைச் சார்ந்த கயாதரர் என்னும் சிவபக்தர் ஒரு பெரும் புலவர். அவர் இயற்றிய கயாதர நிகண்டில் பகவான் விருஷப தேவருடைய சிறப்புப் பெயர்களை விளக்கும் கவியில்,

"கோதிலருகன் திகம்பர னெண்குணன் முக்குடையோன்
ஆதிபகவனசோக மர்ந்தோன் அறவாழியண்ணல்
சோதிமுனைவன் சினேந்திரன் பொன்னெயில் நாதன் சுத்தன்
போதிநடந் தோன்அதிசயன் சாந்த னற்புங் கவனே"

என நடுநிலையினின்றும் வழுவாது பாடியுள்ளார். இந்நிகண்டில் திருக்குறள் இறைவன் வாழ்த்துச் சிறப்புப் பெயர்களில் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன.

இதினின்றும் கி. பி. பதினேழாம் நூற்ருண்டிலும் திருக்குறளில் காணும் இறைவன் வாழ்த்துப் பரிமேலழகர் கூறும் காணுத கடவுளைப் பற்றியதன்று யெனும் உண்மை வளர்ந்திருக்கிறது. மேலும் அக்காணுக் கடவுளைப் பற்றித் தமிழர்தம் திருமறையாய் விளங்கும் திருக்குறளிலும் அதன் வழி வந்த பேரிலக் கியங்களிலும் காணவியலாது. எனவே திருக்குறளாசிரியர் அக்கடவுளை நினைக்கவுமில்லை ; ஆதிபகவன் என அழைக்கவுமில்லை என்பது வெளிப்படை. அவ்வறவோரின் உள்ளக் கிடக்கையை,

" இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற் றியான் "

என்னும் குறட்பாவிலே விளக்கியுள்ளார். இவ்வுலகைப் படைத்துக் காத்து அழிக்கும் கடவுளை அச்சமின்றி வெறுக்கின்ருர். அவ்வாறு ஒரு கடவுள் இருப்பதாக அவருக்கு நம்பிக்கையுமில்லை. காணுத முழுமுதற் கடவுளைப் பற்றிக் கூறும் பல் வேறு நூல்களும் அக் கடவுளைப் பற்பல விதமாக வருணிக்கின்றன. சில வற்றில் கடவுளுக்குரிய பண்புகளையோ செயல்களையோ காணவியலவில்லை. எதை ஏற்பது எதைத் தள்ளுவது என்னும் ஐயம் எழுகின்றது. கடவுள் இவ்வுலகை ஏன் படைத்தார் ? எங்கிருந்து படைத்தார் ? எதைக் கொண்டு படைத்தார் ? எப்பொழுது படைத்தார் என்ற சாதாரண விஞக்களுக்கும் அந்நூல்களில் விடை காணேம். ஞானமயமானவர், அன்பே வடிவானவர் எனக் கூறும் அக் கடவுள் துன்பமே நிறைந்த இவ்வுலகைப் படைக்கலாமா ? மக்களிடையே வஞ்சமும், சூதும், பொய்யும், பொருமையும், கொலையும், களவும்,

காமமும், தன்னலமுமே தலைவிரித்தாடும் என்பதை முன்னரே அறிந்திருக்க வேண்டாமா என்னும் வினைக் குரல் அக்குறட்பாவிலே தொனிக்கின்றது. மேலும் காணாத கடவுளைக் குறித்துப் பேசும் சமய நூல்களிலே அக்கடவுளை ஆதிபகவன், அறவாழி வேந்தன், எண் குணத்தான், மலர்மிசை ஏகினான், பொறிவாயிலைந் தவித்தான். வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான் என்பன போன்ற மேலான குணப்பண்புகளாலோ, மன்னுயிர்க் காற்றிய நற்பணிகளாலோ புகழ்ந்து அழைக்கவும் கண்டிலோம். எக்காரணங் கொண்டு ஆதிபகவனைக் காணவியலாத முழு முதற்கடவுளென உரைக்கின் றாரோ நாம் அறியோம்.

நமது தமிழ் மறை தந்த பெருந்தகை அறம், பொருள், இன்பம் வீடு, என்னும் நான்கின் திறம் அறிந்து செப்பும் தேவர்; மெய்ப் பொருள் கண்ட மேதை; தேவமூடம், உலகமூடம், பாசண்டிமூடம் ஆகிய மும் மூடங்களை அகற்றிய அறவோர்; நற்காட்சி நன்ஞானம், நல்லொழுக்க மென்னும் மும்மணிகளை அணிந்த முனிபுங்கவர். இச் சான்றோர் மக்களைத் தவறான பாதையில் நடத்திச் சென்று மதச்சிறையில் அடைப்பவரவல்லர். கல்வித் துறையிலே, அறிவு வளர்ச்சியிலே, அறவாழ்க் கையிலே, ஒழுக்க நெறியிலே, உண்மைப் பாதையிலே அழைத்துச் செல்லும் ஆர்வமுடைய அறிவர். எனவே தமிழகத்தின் தலைசிறந்த முனிவர்களும் அறிஞர்களும், அரசர்களும் வழிவழிபோற்றிவந்த வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவரும், அகரமுதலாகிய எழுத்துக்களை யும் ஒன்று முதலாகிய எண்களையும் தோற்று வித்துக்

கல்வியறிவை வளர்த்தவரும், அருளறத்தின் வழியில் முதல் நூல் இயற்றிய வரும், பொருளாதார சமத்துவம் வளர பகுத்துண்டு வாழும் சமதர்மப்பண்பை வற் புறுத்தி வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியவருமாகிய ஆதிபகவன் திருவறத்தை மேற்கொண்டார். இவ்வற நெறியே பழந் தமிழர் பண்பாடு. எனவே அப்பெருமகனை இறை யாக ஏற்றுத் திருக்குறள் என்னும் பொதுமறையை இயற்றி அருளினர். இவ்வரலாற்று உண்மையை உலகுக்கு அறிவுறுத்தவே,

" கற்றதனு லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்ருள் தொழா அரெனின் "

எனக் கற்றோரை அழைத்துக் 'கல்வியறிவை முதன் முதல் அளித்த பேராசிரியராகிய ஆதிபகவனைக் குரு வாக வழிபடுமாறு நினைவுறுத்துகின்றார். பாம்பறியும் பாம்பின்கால் என்பது பழமொழியல்லவா ? கல்வியின் பெருமையை, கல்வியின் மாண்பினை, கல்வியின் மேன்மையை கற்றோரே அறிவாராகையால் கற்றவர் கடமையை வற்புறுத்தியுள்ளார் நமது வள்ளுவக் கடவுள். இவ்வரலாற்றை அறிந்தே வெற்றி வேற்கை ஆசிரியர்,

" எழுத்தறி வித்தவன் இறைவ னாகும் "

எனக் கூறிப் போந்தார். பரிமேலழகர் கூற்றுப்படிக் காணாத கடவுளைத் திருக்குறளாசிரியர் தொழுதிருப்பின் கற்றவரை மட்டுமல்ல, மற்றவரையும் அழைத்துக் கடவுளை வழிபடுமாறு வற்புறுத்தி யிருப்பார். அது மட்டுமன்று. அறவுரைகள் பகராது பக்திமார்க்க முறைப்படிப் பலதோத்திரப்பாக்களைப் பாடியிருப்பார்.

அவ்வாறின்றி மக்கள் பலரும் ஒழுக்க நெறியிலே நிற்க வேண்டுமென்னும் இயல்பை,

"பொறிவாயிலைந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடு வாழ்வார்"

என்னும் குறளால் வற்புறுத்தலால், பொறி வாயிலைந் தவித்தானாகிய பகவான் விருஷப தேவரையே ஆதி பகவன் எனத் திருவள்ளுவப் பெருமான் வாழ்த்தி வணங்கியுள்ளாரென்பது உறுதிப்படுகின்றது.

வைதிக சமய நூல்களில் பகவான் விருஷபதேவர்

இறுதியாக நாம் அறியவேண்டிய உண்மை ஒன்றுண்டு. அவ்வுண்மை இலக்கிய உண்மை! வரலாற்று உண்மை! அறிவுக்குப் பொருந்தும் உண்மை! மறுக்க வியலாத உண்மை. பகவான் விருஷப தேவரைப் போற்றும் வேறு பல சமய நூல் களும் இருக்கின்றன. ரிக் வேதம் 10, 12, 166-ஆம் சூத்திரங்கள். யஜுர் வேதம் அத்தியாயம் 19 மந்திரம் 14. ஸ்காந்த புராணம், அதிகாரம் 4. விஷ்ணு புராணம் அதிகாரம் 1 பக்கம் 77. பாகவதம் 5-வது ஸ்கந்தம் ஆகியவற்றில் விரிவாகக் காணலாம்.

நமது பாரதநாட்டு ஜனாதிபதி டாக்டர் இராதா கிருஷ்ணன் அவர்கள் எழுதிய இந்திய தத்துவங்கள் என்னும் நூலில் (Indian philosophy) "பாகவத புராணம் பகவான் விருஷப தேவர் ஜைன தர்ம ஸ்தாபகர் என்பதை ஆமோதிக்கிறது. யஜுர்வேதம் பகவான் விருஷபநாதர், அஜிதநாதர், அரிஷ்டநேமி ஆகிய தீர்த்தங்கரர்களின் பெயர்களைக் கூறுகின்றது

வேதங்கள் எழுதப்படுவதற்கு முன்னரே ஜைன தர்மம் இருந்ததென்று நான் கூறுவதில் சிறிதும் அதிசயம் இல்லை " என எழுதியுள்ளார்.

இங்கே பாகவத புராணத்தில் விளங்கும் பகவான் இடபதேவர் வரலாற்றுக் குறிப்பை மட்டும் காண்போம்.

*மடவரன் மேருத்தேவி வனமுலைபொருது விண்ட
தொடையலங் கோதைதாழ்ந்து துயல்வரப் பணைத்து வீங்கும்
அடல்கெழுதிணிதோள் நாபிக் காழியந் தடக்கையானே
இடப னென்றுலகமெல்லாம் ஏந்துறத்தோற்றம் செய்தான்

" மன்னிய துறவறங்கள் வழங்கியும் வங்கமாதி
உன்னிய தேயத்தூமருணர்விலாப் பெயரே போலத்
துன்னியு முலகுளோர்க்குத் தொலைவில்பேர் வீடுசேரும்
நன்னெறி தெரித்துமுத்தி நண்ணினன் இடபன் மாதோ "

இவ்விரு பாக்களாலும் பகவான் இடபதேவரின் தோற்றத்தையும் அவரே முதன் முதல் உலகுக்கு நன்னெறி பயந்தவர் என்ற உண்மையையும் கலங்கரை விளக்கம் போல் காண வைத்துள்ளார் பாகவத புராணக்காரர்.

" ஜைன சித்தாந்தம் மிகப் பழமையான காலத்திலிருந்தே பரவியிருக்கிறது. " அருகன் இதம் தயஸேவிஸ்வமயம் " என்றும், ரிஷபம் மாஸமானனும் சபத்னனும் விஷாசகிஹந்தானும் சத்ருனும் ததி விராஜ கோபிதம் கவாம் " என்றும் ரிக், யஜுர் வேதங்களில் காணப்படும் மந்திரங்களால் அதன் தொன்மை தெளிவாகிறது" என பேராசிரியர் விருபாக்ஷ எம். ஏ. வேததீர்த்த

*இஃது வடமொழி பாகவதத்திலின்றும் புலவர்திலகம் ஆரியப் புலவர் அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 1907-ல் வெளியிடப் பெற்றத் தமிழ் பாகவத புராணத்தில் உள்ளது.

அவர்களும் தமது அறிவுசான்ற ஆராய்ச்சி நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

. ஸ்ரீலோகமான்ய பாலகங்காதர திலகர் அவர்கள் "யான் அறிந்தவரை சாஸ்திரங்களிலிருந்தும் வியாக்கியானங்களிலிருந்தும், ஜைன தர்மம் அனாதி காலத்தது எனத் தெரிய வருகின்றது. இவ்விஷயம் விவாதமற்றதாய் மதபேத மில்லாததாய் இருக்கின்றது. வரலாற்றுப் பிரமாணங்களும் கிடைக்கின்றன" எனக் கூறியுள்ளார். மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பாவில் நிர்வாணமாக யோகத்தில் நிற்கும் சிலைகளும், ஸ்வஸ்திக் மார்க்குகளும், ஜிஞய நம: எனப் பொறிக்கப் பெற்ற முத்திரைகளும் ஜைன தர்மத்தின் பழமையைக் காட்டுகின்றன எனப் பேராசிரியர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். இச் சான்றுகளாலும் இப்பேரறிஞர்களின் கருத்துரைகளாலும் பண்டைக் காலவேதசாஸ்திரங்களிலேயே பகவான் விருஷபதேவர் போற்றப்பெற்றுள்ளார் என்பதை அறிந்தோம். பரத கண்டத்தில் பகவான் விருஷபதேவர் போற்றப் பெற்றது போலவே பண்டைக் காலத்தில் மேல் நாடுகளிலும் போற்றப் பெற்றார் என்ற வரலாற்றையும் ஆராய்ந்து மேலே செல்வோம்.

பேராசிரியர் டாக்டர் ஹாஜிமே நாகமுரா எழுதியுள்ள ஒரு பெரிய கட்டுரையில் பின்வரும் செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

1. சீன மொழியிலுள்ள பௌத்த நூலாகிய திரிபீடகத்தில் ஜைனர்களின் முதல் தீர்த்தங்கரராகிய பகவான் விருஷப தேவரைப் பற்றிப் பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

2. சீன மொழியிலுள்ள ஷட் சாஸ்திரம் முதல் அத்தியாயத்தில் விருஷப தேவரை 'பகவத்' என அழைக்கப்பட்டுள்ளதென்றும், விருஷப தேவரின் சீடர்கள் ஜைன அறநெறிகளைப் பயின்று வந்தனர் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

3. சீன மொழியிலுள்ள பிடக்கிரந்தம் என்னும் ஜைன நூலில் மகாசத்திய நிர்க்கிரந்த புத்த வியாக்யானம் என்னும் நூலும் அடங்கியிருக்கிறது. ஷை நூல் கி பி. 519-ல் போதிருசி என்பவரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அதை திரிபீடத்தில் சேர்த்து விட்டார். இவ்வாறு அவர் செய்ததன் நோக்கம் சைனாவிலுள்ள ஜைனர்களைப் பௌத்த மதத்தைத் தழுவும்படி செய்வதற்காகவே யாகும்.

4. சீனநாடு போலவே ஜப்பானியர்களும் பகவான் விருஷபதேவரை ரோக்ஷேவ் (Roke Shave) எனப்போற்றி வழிபட்டு வந்துள்ளனர்.

5. இலங்கையிலுள்ள மகாவம்சம் என்ற நூலில் அனுராதபுரம் ஒரு ஜைனஸ்தலமாக இருந்தது. இங்குள்ள ஆதிதீர்த்தங்கரராகிய பகவான் விருஷப தேவர் கோயில் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுவரை சிறப்புற்று விளங்கிற்று. அதுவரை அப்பகுதியை ஆண்ட அரச குடும்பத்தினரால் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது என அரிய வரலாற்றுச் செய்திகளை அளித்துள்ளார்.

மற்றொரு பேராசிரியர் R. G. ஹர்ஷே என்பவர் டெக்கான் கல்லூரி ஆராய்ச்சி அறிக்கையின் பக்கம் 229-230-ல் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார்.

1. தற்போது அலாஷ்யா என அழைக்கப்படும் இடத்தில் கி. மு. 12-ம் நூற்றாண்டிலிருந்த ரீஷப் என்னும் சிலையை ஆராய்ந்தபோது அது விருஷப தேவர் சிலையாகவே விளங்கின. ரீஷப் எனில் விருஷப தேவரேயாகும்.

2. இக்கருத்தை வலியுறுத்த அந்நாட்டு மக்கள் பணிக்கர்களின் மொழியில் ரீஷப் என்னும் சொல்லுக்குக் கொம்புடைய பிராணி தேவர் எனப் பொருள் கூறப்படுகிறது. அந்த ரீஷப் சிலையின் கொம்புகள் எருதுகளின் கொம்புகள் போலவே இருந்தன.

3. இதனால் அந்நாட்டு மக்களாகிய பணிக்கர்கள் பகவான் விருஷபதேவரையும் அவர்தம் அறச் சின்னமாகிய எருதையும் வழிபட்டு வந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது.

4. பணிக்கர் வகுப்பாரிடையே ஒரு பழமையான கவிதை பாடப்பட்டுவந்துள்ளது. அது **ரஸஸ்மாரா** என்னும் இடத்திலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டது. அதில் பகவான் விருஷபதேவர் கர்மங்களை வென்று பரிபூரண ஞானியானார் என்றும் பின்பு ஒவ்வொரு நகரம், கிராமமாகச் சென்று தர்மோபதேசம் செய்து வந்தார் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

தற்கால வெளிநாட்டுப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களின் அறிக்கைகளில் கீழ்வரும் செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

சோவியத் அல்மேனியாவின் கரீமர்ப்பூலா (சிகப்பு மலை) " தேஷேன்வி " என்று கூறும் உரதியம்

நகரம் இருக்கிறது. பேபிலோனியாவின் " இஸ்பேசூர் என்னும் நகரம் ரிஷப்பூர் என்றதன் திரிபுவேயாகும். அங்கே தேஷப் தேவரின் (ரிஷப்) சிலேயும் இருந்திருக் கிறது. பழைய காலத்தில் " தேஷவ் " அல்லது தேஷப் ரூபத்தில் பகவான் விருஷப தேவர் மகிமை மத்திய ஆசியாவிலிருந்து சோவியத் நாடுவரை பரவி யிருந்தது.

மவாதியா, ஜின்னேரவி, இஸ்பெக்ஜுர் முதலிய இடங்களில் தேஷப் தேவரின் (ரிஷப் தேவர்) சிலேகள் காணப்படுகின்றன. அச்சிலேகள் நிர்வாண நிலேயில் எருதைச் சின்னமாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன. அவருக்கு ஆயுதம் திரிசூலம் போன்று காணப்படு கிறது. (இது இரத்தினத் திரயத்தைக் குறிக்கும்)*

இவ்வாறு இவ்வுலக வரலாற்றில் மிகப் பழங்கால முதலே பகவான் விருஷப தேவர் இடம் பெற்றிருந்தார் என்ற உண்மையையும் அறிந்தோம.

அப்பெருமானே தலேவர் தம் தலேவர்க்கும் தலேவ ராய், அறிவர் தம் அறிவர்க்கும் அறிவராய், முனேவர் தம் முனேவர்க்கும் முனேவராய், புலவர்தம் புலவர்க்கும் புலவராய், இறைவர்தம் இறைவர்க்கும் இறைவராய் விளங்குகின்ருரென்னும் வரலாற்றையும் கண்டோம். இவ்வரலாற்று முதல் அறிவனேயே கடவுள் என உலக மெலாம் போற்றியது. இப்பெருமான் அருளிய அருள றத்தை மக்களனேவரும் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தனர். பின்னரே பல பிரிவுகள் ஏற்பட்டன. அவை யாவும் சமயம், மதம் என்ற பெயரால் வகுக்கப்பட்டன. இவை

---

*இவைகள் Voice of Ahimsa என்ற இதழில் வந்தவை.

களில் சைவமும் வைணவமும் பகவான் விருஷப தேவ ரையே வெவ்வேறு உருவங்களாலும் வெவ்வேறு பெயர் களாலும் வெவ்வேறு கதைகளாலும் கற்பனை செய்து கொண்டன.

சமயங்களின் தோற்றம்

இவ்வுண்மையை ஆராய நமக்குப் பொறுமை வேண்டும். நாம் மேற்கொண்டுள்ள சமயக் கொள்கை களை மறந்திருக்கவேண்டும். நேர்மை வேண்டும். நுண்ணிதின் ஆராய்தல் வேண்டும். அப்பொழுது தான் உண்மை புலனாகும்.

பகவான் விருஷப தேவரை விஷ்ணு புராணம் போற்றுகின்றது. பாகவத புராணம் மகாவிஷ்ணுவின் பல அவதாரங்களில் ஒன்று என அவரை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றது. உலகுக்கு அஹிம்ஸா தருமத்தைப் போதிக்கவே மகாவிஷ்ணு, பகவான் விருஷபதேவராக அவதரித்தாரெனவும் பொறித்திருக்கின்றது. இக்கருத் தைத் திறந்த உள்ளத்தில் பதிய வைக்கவேண்டும். இவ்வாறே ஸ்காந்த புராணமும் சிவபுராணமும் பகவான் விருஷப தேவரைப் போற்றுகின்றன. மேலும் பகவான் விருஷப தேவர் நிலையையும் சிவ பெருமான் நிலையையும் ஒப்பிட்டுக் காண்பார்க்கு இவ் வொற்றுமை ஒருவாறு புலனாகும்.

பகவான் விருஷப தேவர் தவமியற்றி வீடுபேறு பெற்ற இடம் கைலாயமலை. சிவபெருமான் இருக் கையும் கைலாயம். பகவான் விருஷபதேவருக்குச் சின்னம் விருஷபம். சிவபெருமானுக்கு வாகனம் விருஷபம். பகவான் விருஷபதேவர் ஆலமரத்தின்

கீழிருந்து அறமுரைத்தார். சிவபெருமான் தக்ஷிணா மூர்த்தமும் ஆலமரத்து அடி. பகவான் விருஷப தேவர் பல மாதங்கள் தொடர்ந்து தவத்தில் நின்றார். அதனால் சடை வளர்ந்தது. சிவபெருமான் சடையை வளர்க்கின்றார். பகவான் விருஷபதேவர் வினைகளாகிய அவுணரைத் துரத்த நற்காட்சி, நன்ஞானம், நல்லொழுக்கம் ஆகிய மும்மணிகளாகிய ஆயுதங்களைத் தாங்கினார். சிவபெருமான் தம்மை எதிர்த்த அவுணரை அழிக்க மும்முனைகளைக் கொண்ட சூலாயுதத்தை ஏந்தினார். பகவான் விருஷபதேவர் ஐம்புல அடக்கத்தால் காமனை வென்றார். சிவபெருமான் கோபங்கொண்டு காமனை எரித்தார். பகவான் விருஷபதேவர் கடையிலா ஞானம் (வாலறிவு) பெற்றமையால் அவ்வறிவனை மூன்று கண் முனித்தலைவன் எனப் போற்றினர். சிவபெருமான் மூன்று கண்களை உடையவர். பகவான் விருஷபதேவர் அடைந்த கேவலஞான நிலையைக் கண்டு கேவலக் கிழத்தியைப் பிரியாத ஒரு பாகன் எனப் புலவர்கள் போற்றினர். இங்கே சிவபெருமான் பார்வதியைத் தமது உடலிற் பாதியாகக் கொண்டுள்ளார். பகவான் விருஷபதேவர் பண்டைய இலக்கியங்களில் சிவன், சிவகதிநாயகன், சிவகதிக்கிறைவன் எனப் போற்றப் பெற்றுள்ளார். சிவம் எனில் மங்கலம் அல்லது தூய்மை எனப் பொருள்படும். இப்பெயர் ருத்தர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுக்கு ஏற்றப் பட்டுள்ளது. பகவான் விருஷபதேவர் வீடுபேறு பெற்ற திருநாள் சிவராத்திரி என வழங்கப்படுகிறது. இங்குச் சைவசமயத்திலே மயானக் கொள்ளையாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. பகவான் விருஷபதேவர் அருளிய அறத்தின் வழி நின்ற முனிவர்களில் பலர்

கனக நந்தி. விஜயநந்தி, பவணந்தி, தருமநந்தி என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். சைவசமயத்திலே விருஷப வாகனத்தை நந்தி என அழைக்கின்றனர். பகவான் விருஷபதேவரைக் கைலாசநாதரெனவும், அப்பெருமான் அமைந்துள்ள கோயில்களைக் கைலாசநாதர் கோயில் எனவும் வழங்குகின்ற இலக்கியங்களும், கல்வெட்டுச் செய்திகளும், எங்கும் காணப்படுகின்றன. சிவபெருமானுக்கும் அவ்வாறே வழங்கப்படுகின்றது. எனவே நாம் முன்னர் கூறியது போன்று பிற்கால மாறுதல்களால் பகவான் விருஷப தேவர் தவநிலை கொண்ட சிலைகள் இல்லற நிலையாகக் காட்சியளிக்கின்றன. அறத்தின் சின்னம் படைக்கலன்களாயின. அறவாழி கொலையாழியாகச் சுழல்கிறது. அருளுருவம் அக்கினிச் சட்டியாலும் மண்டையோடுகளாலும் பயங்கரத் தோற்றமாயின. அறம் அறம் எனப் பேசிய பொதுநெறி, சமயம் சமயம் எனும் குறுகிய நிலையை எய்தியது. இப் பிளவுகள் வடக்கே உதித்து தெற்கே வந்து சேர்ந்தன. இச் சைவ சமயக் கொள்கைள் காபாலிகம், காளாமுகம், பாசுபதம் போன்ற உட்சமயங்களுடன் தமிழகத்தின் பிற்காலத் தமிழ் நூல்களில் இடம் பெற்றன. இப்பிரிவுகளை அறிய,

> " சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல் போல்
> அமைந்தொருபால்
> கோடாமை சான்றோர்க் கணி "

என்னும் தேவர் திருமொழியின் வழிநின்றாலன்றி உண்மை காண வியலாது. மதமோ சமயமோ நம்மோடு உடன் பிறந்தவை அல்ல என்னும் இயற்கையை உணர்ந்து இவ்வாராய்ச்சியில் நுழையும் அறிஞர்

களுக்கு விழிப்பும் வியப்பும் உண்டாகும். பகவான் விருஷபதேவரின் அருளறமும், கல்வி முறையும், சமுதாய சகோதர அமைப்புமே நமது பழந்தமிழரின் பண்பாடாக விளங்கின என்னும் உண்மையைக் காண்பார்கள். இவ்வரலாற்றைத் துருவித்துருவி ஆராய்ந்தவர் நமது தமிழகத் தனிப் பெருந் தலைவர் தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க. அவர்களாவார்கள். அப்பெரியார் தமது வாழ்க்கையில் மூன்று பிறவிகள் எடுத்துள்ளார்கள். அவர்தம் ஆரம்பகாலம் சமயக் கொள்கையில் ஆர்வமும் அறிவும் பெற்று விளங்கியது. இடையில் அரசியலில் ஈடுபட்டார். இவ்விரண்டாம் பிறவியில் மக்கள், நாடு, சமரசம் என்னும் பொது நோக்கின் வழி சென்றது. அவர் வாழ்க்கையின் மூன்றும் பிறவி மாண்புடையது. எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருளில் மெய்ப் பொருள் காணும் துணிவு பெற்றார். அத்துறையில் மேதையும் ஆனார். சமரச சன்மார்க்கத்திலும் எல்லாச் சமய ஆராய்ச்சியிலும் ஆர்வங்கொண்டு ஆராய்ந்தார். தொழிலாளர் வாழ்க்கையின் வீழ்ச்சியைக் கண்டு கண்ணீர் வடித்தார். இவைகள் யாவும் இறைவன் செயலா என எண்ணி எண்ணி ஏங்கினார். அரசியல் கோளாறும் சமுதாய சுயநலமுமே இதன் காரணம் என அறிந்தார். திருக்குறளிலே ஆழ்ந்தார். திருக்குறள் ஆசிரியர் வாழ்த்தும் ஆதிபகவனை அடைக்கலம் புகுந்தார். தமது சமரசக் கொள்கைக்கு அரண் செய்வது ஆதிபகவன் அருளிய திருவறமே எனத் தெளிந்தார். அடங்கா மகிழ்ச்சிக் கொண்டார். பகவான் **விருஷதேவர், காரஸ்மார்க்ஸ், லெனின், மகாத்மா காந்தியடிகள், வினோபாபாவே** ஆகிய மாபெருந் தலைவர்கள் தமது

அகக்கண் எதிரே காட்சியளித்தனர். வணக்கம் செலுத்தினர். பகவான் விருஷபதேவர் அருளிய நல்லறத்திலே பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பும் பேரறம் தமது திரு. வி. க. அவர்களின் உயிர் கலந்து உளங் கலந்து ஊன் கலந்து சென்றது. உள்ளம் பூரித்தார். மதக் கொள்கைகளை மனத்தகத்தே துறந்தார். பண்டைய காலம் போலவே நமது தமிழகத்தில் அன்பொளி வீசிப் பண்பு வளர வேண்டுமென விழைந் தார். அன்பும் சகோதர உணர்ச்சியும் மக்கள் வாழ்க் கையில் மலர்வதைத் தடை செய்யும் மதக் கோட்பாடு களைக் காய்ந்தார். தாம் கண்ட உண்மைகளை உலகுக்கு உணர்த்தத் துணிந்தார். " அருகன் அருகே அல்லது விடுதலை வழி " எனவும் " பொருளும் அருளும் அல்லது மார்க்ஸியமும் காந்தியமும் " எனவும் இரு பெரும் நூல்களை இயற்றி அருளினர். அப்பெரியாரின் மூன்றும் பிறவியில் மலர்ந்த அறிவு மலர்கள் அவை. மக்கள் வாழ்க்கை நலத்தை ஓம்புதற்குரிய அறிவும் அறமும் நிறைந்தவை அத்தூய கலைமலர்கள். அம்மலர் களிலே வீசும் மணம் பலதிறப்பட்டவை. வரலாற் றுண்மைகள், அறவுரைகள், பொதுவுடைமைக் கொள் கைகள், ஒழுக்க நெறிகள் ஆகிய நன்மணங்கள் வீசு கின்றன. அம் மணங்களில் சிலவற்றைத் துய்த்து எம்மானைப் போற்றி இன்புறுவோம்.

" ஆதி பகவன்சோதி நாதன்
விருஷபதேவன் புருஷ நாயகன்
அவனே இறைவன் அவனே ஈசன்
அவனே மாயன் அவனே நான்முகன்
அவனே சித்தன் அவனே அருட்சினன்
அவனே தர்மம் அவனே அகிம்சை

அவனே அருகன் அருகே அணைந்தால்
விடுதலை வழியைக் கடிதில் பெறலாம்
அவனை எண்ணுவம் அவனை வாழ்த்துவம்
அவன்பணி ஆற்றுவம் அவன்நெறி ஓம்புவம் ;

ஜைனம் எது ?

அந்நெறிஎதுவோ ? செந்தண் ஜைனம்
ஜைனம் ஒருமதச் சார்பினதன்று
ஜைனம் எதுவெனச் சாற்றுவன் இங்கே :
ஐம்புலன் வெல்லும் செம்மை ஜைனம்
ஒழுக்கம் காக்கும் விழுப்பம் ஜைனம்
கொலைகளை வொழிக்கும் நிலைபெறல் ஜைனம்
கள்பொய் காமம் தள்ளல் ஜைனம்
ஊனுண்ணாத மேனிலை ஜைனம்
வெறிஆவேசம் முறியிடம் ஜைனம்
சாந்த அமுதம் மாந்தல் ஜைனம்
நல்லெணம் நன்மொழி நற்பணி ஜைனம்
பிறர்க்கென வாழும் திறத்துறை ஜைனம்
தேவை அளவை மேவல் ஜைனம்
அகிம்சா தர்மம அனைத்தும் ஜைனம்;
இந்த ஜைனம் எந்த மதமோ ?
மக்கட் குரிய தக்க பொதுமை

அறவோர்

அகிம்சை அருளா அறவோர் இல்லை
புத்தர் சோக்ரதர் உத்தமக் கிருஸ்து
வள்ளுவர் வசுவர் தெள்ளியல்மூலர்
தாயுமானவர் நேயச் சாந்த
லிங்கர் இராமலிங்க அடிகள்
தால்ஸ்தாய் காந்தி சால்பின ரெல்லாம்
அகிம்சா தர்மம் அருளியே சென்றனர்
அன்னவர் போதனை பின்னை நாளில்

விதவிதமான மதமத மாயது!
என்னே பிளவு! என்னே உலகம்!
அகிம்சா ஜைனம் அகன்ற ஜைனம்
அகண்ட ஜைனம் அகிலமாக
வேண்டுவம் என்றும் வேண்டுவம் நாமே;

அருகன் அருகே—234—271 வரிகள்.

பொருளும் சீலமும்

வாழ்வு வளரச் சூழ் பொருள் தேவை
பொருளை வெறுத்தல் மருளின் மயக்காம்
பொருட்கலைப் பயிற்சி பொதுள எங்கும்:
முதல்—தொழில் வேற்றுமை உதயமாகக்
காலம் பொருளால் சீலம் நிலைத்தது;
முதல்—தொழில் வேற்றுமை மோதுமிக் காலம்
பொருளால் சீலம் சுருளுகின்றது;
ஒருபால் பெருகி மறுபால் அருகும்
பொருள் தரும் அல்லலில் பொரியும் சீலமும்;
சீலம் வாழ்வின் சீவநாடி
நாடி விழுந்தால் வாடும் வாழ்வே;
உடைமையும் அல்லல் இன்மையும் அல்லல்
இரண்டும்சீலம் சுரண்டும் யமனும;
உடைமையும் வேண்டா இன்மையும் வேண்டா
வேறு வழியென்? தேறுதல் வேண்டும்;

மார்க்கிஸ்—காந்தி—அருகன்

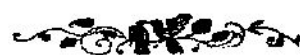
மார்க்கிஸ் முனிவன் மார்க்கம் கண்டனன்
அந்த மார்க்கம் யரக்கை போன்றது;
ஆவி நல்க மேவினன் காந்தி;
மார்க்கிஸ் காந்தி மார்க்க மூலம்
யா தென்றுலகம் ஓதுகின்றது?
ஆதி அருகன் ஓதினன் மூலம்;

அகிம்சை மேலாம் அறமென முதல் முதல்
அருளிய பெருமை அருகனுக் குண்டே :
அகிம்சை உயிர்ப்பை அளித்த ஐயன்
சீலப் போர்வையும் சால அமைத்தனன்
சீலம் வளர்வழி கோலினள் ; அதுவே
மிகு பொருள் விரும்பா மேன்மை ஒழுக்கம் ;

பொருளும் அருளும்—

பொருள்—(50—76) வரிகள்

ஆதிபகவன் வாழ்த்து

1. கன்று காலனைக் கடந்தாய்
 காதற் காமனைக் கடிந்தாய்
தொன்று மூத்தனைத் துறந்தாய்
 தோற்ற மாக்கட லிறந்தாய்
ஒன்ற நோய்பகை ஒருங்கே
 யுடைந்து வெங்களத் துதிர
வென்றி ருந்தனை நீயே
 வீரர்தம் வீரர்க்கும் வீரா.

2. சாதல் நோய்சரை பிறவி
 தாம்செய் தீவினைக் கடலுள்
மாது யருழந்து றுநோய்
 மறுகும் மன்னுயிர்க் கெல்லாம்
தீதுஇல் நன்னெறி பயந்து
 திரைசெய் நீள்கரை ஒருவிப்
போதரும் புணை படைத்தாய்
 புலவர்தம் புலவர்க்கும் புலவா.

3. அரிய. வாயின செய்திட்டு
அமரர் துந்துபி அறைந்து
புரிய பூமழை பொழியப்
பொன்னெயில் மண்டிலம் புதைந்த
விரிகொள் தண்தளிர்ப் பிண்டி
மரநிழல் இருந்(து) இருவினையும்
பிரியும் பெற்றியை உரைத்தாய்
பெரியவர்ப் பெரியவர்ப் பெரியாய்.

4. பொங்கு சாமரை ஏந்திப்
புடைபுடை இயக்கர்நின் றிரட்டச்
சிங்க ஆசனத் திருந்து
தெளிந்தொளி மண்டிலம் நிழற்ற
திங்கள் முக்குடை கவிப்பத்
தேவர்தம் திருந்தவை தெருள
அங்க பூவமதறைந்தாய்
அறிவர்தம் அறிவர்க்கும் அறிவா.

5. ஊறி யாவதும் உணரா
உறல்வகை இதுவென உரைத்தி
கூறுவேன் எனக் கூறாய்
குரல்முரசனையதோர் குணத்தைச்
சேறல் உள்ளமும் இலையாய்த்
திருமலர் மிசைஅடி இடுதி
தேறு மாறென்னை நின்னைத்
தேவர்தம் தேவர்க்கும் தேவா.

6. கண்ணினால் ஒன்றுங் காணாய்
காணவும் உளபொருள் ஒருங்கே
பெண்ணும் அல்லவும் சாராய்
பிரிதலில் பேரின்பம் உடையை
உண்ணல் யாவதும் இலையாய்
ஒளிதிகழ் உருவமஃது உனதால்
எண்ணில் யார்நினை உணர்வார்
இறைவர்தம் இறைவர்க்கும் இறைவா.

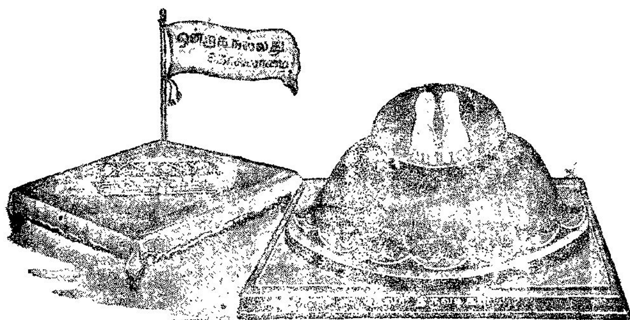
7. சொற்றி யாவதுங் கேளாய்
 சுதநயம் துணிவுமங் குரைத்தி
கற்றி யாவதும் இலையாய்க்
 கடையில்பல் பொருளுணர் உடைமை
பற்றி யாவதும் இலையாய்ப்
 பரந்தவெண் செல்வமும் உடைமை
முற்ற யார்நினை உணர்வார்
 முனைவர்தம் முனைவர்க்கும் முனைவா.

8. அன்மை யாரவர் தாம்தாம்
 அறிந்தன உரைத்தபொய் யாக்கி
நின்மெயாகிய ஞான
 நிகழ்ச்சி நீவிரித்(து) உரைத்த
சொன்மை யாரிடை தெரிந்தார்
 தொடர்வினை முழுவதும் சுடும்நின்
தன்மை யார்பிறர் அறிவார்
 தலைவர்தம் தலைவர்க்கும் தலைவா.

—நீலகேசி.

திருவறம் வளர்க!

நாயனார் கோயில்

(ஜீவபந்து ஸ்ரீபால்)

சென்னை மயிலாப்பூரிலுள்ள திருவள்ளுவர் கோயிலைப் பலரும் நன்கு அறிவர். அக்கோயிலைத் திருவள்ளுவர் கோயில் என இன்று அழைக்கப் பட்டாலும் [3] சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நயினர் கோயில் என்றே வழங்கி வந்தது.

வரலாற்றின் வழியில் ஆராயும்போது அக்கோயில் தோன்றிய காலத்திலிருந்து சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்வரை **நாயனார் கோவில்** எனவழங்கி வந்துள்ளது. நாயனார் எனில் நாயகன், தலைவன் எனப் பொருள்படும். நாயனார் என்ற இச்சொல் முதன் முதல் ஜைன சமயத்தவர் போற்றும் தீர்த்தங்கரர்களுக்கும் ஜைன முனிவர்களுக்கும் பட்டப் பெயராகத் தொனறு

தொட்டு வழங்கி வந்துள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் மதுரைக்காண்டத்தின் ஆரம்பத்தில்

" திங்கள் மூன்றடுக்கிய திருமுக்குடைக் கீழ்ச்
செங்கதிர் ஞாயிற்றுத் திகழொளி சிறந்து
கோதை தாழ்பிண்டிக் கொழுநிழ லிருந்த
ஆதியில் தோற்றத்து அறிவனை வணங்கி"

என்னும் அருகன் வாழ்த்துக்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரையில் அறிவன் கோயில் என்பதற்கு **நாயனார் கோவில்** என உரை எழுதியுள்ளார். இது போன்றே கழுகுமலையிலுள்ள கல்வெட்டுச் செய்திகளில் ஜைன முனிவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளில் **நாயனார்** எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. திருவதிகையில் கிடைத்த கல்வெட்டுக்களில் ஜைனக்கோயிலை நால்முக நாயனார் கோயில் என்றும், முனைதீச்சுரம் உடைய நாயினார் என்றும் காணப்படுகிறது. திருப்பரிதிக் குன்றத்துக் கோயில் கல்வெட்டுச் செய்தியில் அக் கோயில் தீர்த்தங்கரரை நாயனார் என்றே பொறிக்கப் பெற்றுள்ளது. நன்னூலுக்கு உரை எழுதிய மயிலை நாதர் தமது உரையில் அவிநாயனார் என்னும் ஜைன அறவோரை அறிமுகப்படுத்தி உள்ளதைப் புலவர் உலகம் நன்கு அறியும். சில பண்டைய கல்வெட்டுச் செய்திகளில் தீர்த்தங்கரர்களையும், முனிவர்களையும் நயினார் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக விழுப்புரம் தாலுக்காவிலுள்ள கோலியனூர் ஜைனக் கோயில் ஒன்றில் ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீநயினார் தேவர் பெருமானார் ஸ்ரீகோவில் என்றும், கோலியாபுர நல்லூர் நயினார் அருமொழி நாயகர் கோயில் என்றும் காணப்படுகின்றன. இவ்வரலாற்றின் அடிப்படையிலேயே திருக்

குறளாசிரியருக்கும் நாயனூர் என்றும், தேவர் என்றும் பட்டங்கள் அமைந்துள்ளன. தேவர் என்ற பட்டத்தைப் பற்றிய வரலாறு பலருக்கும் நன்கு தெரியும். ஜைன சமயத்தைத் தோற்றுவித்த முதல் தீர்த்தங்கரருக்கு விருஷப தேவர் (இடப தேவர்) எனப் பட்டம் வழங்கி வந்துள்ளது போன்று ஜைன முனிவர்கள் பலருக்கும் தேவர் பட்டம் விரவி வந்துள்ளதைக் காணலாம். எனவே நாயனுர், தேவர் என்ற பட்டங்கள் முதன் முதல் ஜைன தீர்த்தங்கரர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் வழங்கி வந்துள்ளன என்பதை அறிகின்றோம்.

இவ்வரலாற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு மயிலாப்பூரில் அமைந்துள்ள திருக்குறளாசிரியரின் திருக்கோயில் வரலாற்றை ஆராய்வோம்.

" மறமேமுனிந்து மயிலாபுரி நின்று மன்னுயிர்கட்
கறமே பொழியும் அருட்கொண்டலே யதரஞ்சிவந்த
நிறமே கரியவொண் மாணிக்கமே நெடுநாளொழித்துப்
புறமே திரிந்த பிழையடியேனைப் பொறுத்தருளே "

எனத் திருநூற்றந்தாதி ஆசிரியர் மயிலாபுரியில் கோயில் கொண்டிருந்த நேமிநாத தீர்த்தங்கரரைப் போற்றியுள்ளார். இதுபோன்று வேறு பல தோத்திரப் பாக்களாலும், மயிலாப்பூரில் கிடைத்துள்ள ஜைன தீர்த்தங்கரர்களின் உருவச்சிலைகளாலும், கல்வெட்டுச் செய்திகளாலும், பண்டைய காலத்தில் ஜைன சமயத்தின் உறைவிடமாய் மயிலாப்பூர் விளங்கிற்றென்பது தெளிவாகிறது. இத்தகு வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த மயிலாப்பூரில் நன்னூல் உரை ஆசிரியர் மயிலைநாதர், அவிரோதிநாதர், நேமிநாதம் இயற்றிய குணவீர பண்டிதர் போன்ற பல்கலைச் செல்வர்களாகிய ஜைன

அறவோர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பதையும் ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் அறிவர். மயிலாப்பூரில் வாழ்ந்த ஜைனப் பெருமக்கள் நேமிநாதரை வழிபட்டதைப் போன்றே தெய்வப் புலவராம் திருக்குறளாசிரியரையும் வழிபட மயிலையில் கோயில் ஒன்று அமைத்தார்கள். அக்கோயிலில் திருக்குறளாசிரியரின் திருவடிச் சின்னங்களைப் பொறித்து வைத்து வழிபாடியற்றி வந்தனர்.

நமது பாரத நாட்டின் வரலாற்றை ஆராயின் ஜைன சமயத்தவரே முதன் முதல் தங்கள் தீர்த்தங்கரர்களையும், ஆச்சாரியர்களையும், முனிவர்களையும் வழிபட அம்மகான்களின் திருவடிச் சின்னங்களை அமைத்து வழிபட்டு வந்துள்ளது நன்கு விளங்கும். குறிப்பாக இமயமலையில் கைலாசகிரியிலும், வங்காளத்தைச் சார்ந்த சம்மேதசிகரமலையிலும், சம்பாபுரி, பாவாபுரி, கிர்னார் போன்ற பல மலைகளிலும் தீர்த்தங்கரர்களின் திருவடிகள் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன.* தமிழகத்தில் பொன்னூர் மலையில் திருக்குறளாசிரியர் குந்தகுந்தாச்சாரியார் திருவடிகளையும், இப்பெருமான் பிறந்த திருத்தலமாகிய *குந்தகுந்தா மலையிலுள்ள திருவடிகளையும், திருப்பறம்பூர் அகளங்கதேவர் திருவடிகளையும், ஜின காஞ்சியில் வாமனமுனிவர் திருவடிகளையும், விழுக்கம் குணசாகரர் திருவடிகளையும் காணலாம்.

கி. மு. 3-ம் நூற்றாண்டில் தென்னகம் விஜயம் செய்த பத்திரபாகு சுவாமிகளின் திருவடிகளும், மௌ

---

*குண்டக்கல் பக்கத்தில் உள்ள குந்தகுந்தாபுரத்தில் குந்தகுந்தர் பற்றிய கல்வெட்டுச் செய்திகளுடன் இன்றும் காணலாம்.

ரிய சக்கரவர்த்தி சந்திரகுப்த மன்னரின் திருவடிகளும் சிரவண பெள்குளாவில் அழகாகப் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இவ்வழக்காற்றின் துறையிலேயே மயிலையிலும் திருக்குறள் ஆசிரியரின் சிறப்புப் பெயர்களாகிய திருவுள்ள நாயனர், அல்லது திருவுள்ள தேவர் எனப் போற்றி அவர் திருவடிகளை ஜைனப் பெருமக்கள் வணங்கி வந்தனர். இவ்வழிபாட்டில் ஏனைய சமயத்தவரும் கலந்துகொள்வார்கள். அவர்கள் இக்கோயிலைக் குறிப்பிடும்போதெல்லாம் தமிழகத்து ஜைனப் பெருமக்களின் பட்டப்பெயராகிய நயினர் என்பதைக் கொண்டு நயினர் கோயில் என அன்புடன் அழைத்துப் போற்றுவார்கள். அவ்வழக்கம் இன்றும் அப்பகுதியில் வழங்குவதைக் காணலாம். சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 'திருவள்ளுவர் கோயில் எது?' என்று கேட்டால் அக்கோயிலைச் சுற்றியுள்ள வீதிகளில் வசிக்கும் மக்கள் ஒன்றும் விளங்காமல் விழிப்பார்கள். நயினர் கோயில் எனில் 'அதோ' எனச் சுட்டிக்காட்டுவார்கள்

கி. பி. 17-ம் நூற்ருண்டுவரை மயிலாப்பூரில் பெரும்பாலும் ஜைன சமயத்தவரே வாழ்ந்து வந்தமையால் அவர்களின் பட்டப் பெயராகிய நயினர் என்னும் சிறப்புப் பெயரைக் கொண்டு அவ்வாறு அழைத்து வந்தனர். மயிலையில் ஜைனர்களே மலிந்திருந்தனர் என்பதைப் பண்டைய நூலாகிய தோத்திரத் திரட்டில் "மயிலாப்பூர் பத்து" என்னும் பதிகத்தில்,

"ஒளிதரு தண்ணிழல் குலவியோ ரோசனையுயரமோ ரோசனையில்
களிதரு நாண்மலரணியும சோகுடையரி குலநாயகரூர்
விளிதரு மூடமும் வினையும் விடாமயல் வீடருநால் வகையிற்
றெளிதரு சாவகர் செழுமனையேமலி திருமயிலாபுரியே"

எனவரும் தோத்திரப் பாவின் கடைசி வரியால் விளங்கு கிறது. இதனால் மயிலாப்பூரில் சாவகர்கள் (நயினார்கள்) சிறப்பாகவும் செழிப்பாகவும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதையும் அறிகின்றோம். அந்'' நயினார் '' பட்டம் தமிழகத்தில் வாழும் ஜைனர்களிடம் இன்றும் சிறப்பாக வழங்கி வருகிறது. ஜைன சமயத்தினின்றும் வேறு சமயம் புகுந்தவர்களும் தங்கள் பண்டைய நயினார் பட்டத்தைத் துறக்கவில்லை என்ற உண்மையை இன்றும் காணலாம், குறிப்பாக நீறுபூசி வேளாளர்களும், நெல்லிக்குப்பம், பண்ருட்டி, செஞ்சி, ஆரணி பகுதிகளில் காப்பலூர். கலசப்பாக்கம் கிராமங்களில் வசிக்கும் பல வேளாளர்களும் பண்டைய நயினார் பட்டத்தைய வைத்துக் கொண்டுள்ளார்கள். தென்னாட்டு முஸ்லீம்களில் பெரும்பாலோருக்கும் நயினார் பட்டம் வழங்குகிறது. அவர்களும் ஜைனர்களாயிருந்து மாறியவர்கள் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஆழ்வார் திருநகர், ஸ்ரீவைகுண்டம், தென்காசி போன்ற பகுதிகளில் உள்ள சைவ சமயத்து வேளாளர்கள் தங்கள் பெயருக்குப் பின்னால் நயினார் பிள்ளை எனத் தங்கள் பண்டைய சமயப் பெயரை விடாது அமைத்துக்கொண்டுள்ளார்கள் மேலும் தமிழகத்தின் பல பாகங்களில் நயினார் குளம், நயினார் மண்டபம், நயினார் மேடு, நயினார் குப்பம் என வழங்குவதைக் காணலாம். அவைகள் யாவும் ஜைனர்கள் வாழ்ந்த இடங்களேயாகும்.

இத்தகு சான்றுகளால் மயிலாப்பூரில் வாழ்ந்து வந்த நயினார்கள் வழிபாடியற்றிய திருக்குறளாசியர் நாயனார் கோயிலே இன்று திருவள்ளுவர் கோயில் என அழைக்கப்படுகிறது என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

அத்திருவடிகள் எங்கே?

பண்டைய காலமுதல் திருக்குறளாசிரியரின் திருவடிகளை வணங்கிவந்த நயினர்கள் (ஜைனர்கள்) மயிலாப்பூரில் பிற்காலத்தில் அருகிவிட்டார்கள். அங்குள்ள கோயில்களும், சின்னங்களும் மறைக்கப்பட்டும், மாற்றப்பட்டும், அழிக்கப்பட்டும் போயின. இது மறுக்கவியலாத வரலாற்றுண்மை! இந்நிலையில் சுமார் 100 அல்லது 120 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திருக்குறளாசிரியருக்கு உருவச்சிலை வைப்பதாகக் கூறித் தாடி மீசை சடையுடன் கூடிய உருவச்சிலையைச் செய்துவந்து திருக்குறளாசிரியர் திருவடிச் சின்னங்களுக்குப் பின்னே மூலவராக அமைத்தார்கள். அதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அத்திருவடிச் சின்னத்தைப் பெயர்த்தெடுத்து மறைத்துவிட்டார்கள்.

இவ்வடாத செயலைக்கண்ட அங்குள்ள பொது மக்கள் அர்ச்சகரையும் அவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணமாய் இருந்தவர்களையும் எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இவ்வெதிர்ப்பின் வேகத்தை அறிந்த அர்ச்சகர்கள் அச்சின்னத்தைச் சிதைத்துச் சில மாறுதல்களுடன் உள் கோவிலை விட்டு வெளியே மண்டபத்தில் வைத்தார்கள். இவ்வாறு சில காலம் அம்மண்டபத்திலேயே இருந்தது. என்றாலும் அவ்வர்ச்சகர்கள் அத்திருவடிகள் அங்கிருப்பதில் வெறுப்பே கொண்டிருந்தனர். அதற்குக் காரணம் அங்கு வருபவர்கள் அத்திருவடிகளையும் தொழுது வந்தார்கள். அதனால் சில ஆண்டுகள் கழித்து அச்சின்னத்தை அக்கோயிலின் மதிற்சுவரில் வைத்து மூடிவிட்டார்கள். அதனை அறிந்த பொது மக்கள் எதிர்க்கவே புதைத்த இடத்தி

லேயே திறந்து வைத்துவிட்டார்கள். இக்கிளர்ச்சிக ளெல்லாம் ஜைனரல்லாத அப்பகுதிப் பொது மக்களா லேயே நடந்தது. ஏனெனில் அவர்கள் பல காலமாக அத்தேவர் திருவடிகளைத் தொழுது வந்த உரிமையாலும் அன்பாலும் ஆகும். ஜைன சமயத்தவர் வழிபடும் சின்னம் என்பதற்காகவும், திருக்குறளாசிரியரின் சிறப் புப் பெயராகிய திருவுள்ள நாயனுர் என்னும் பெயர் மாறித் திருவள்ளுவர் என வழங்குவதை நிலை நிறுத்தவுமே இச்சதிச் செயல் நடந்ததெனில் மிகை யாகாது.

இவ்வரலாற்றைச் சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அந்நயினர் கோயிலின் எதிர் வீடுகளில் வசித்து வந்த வயது முதிர்ந்தோரின் வாயிலாகக் கேட் டறிந்தேன். இச்செய்தியைத் தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க. அவர்களிடத்தும், பேராசிரியர் எ. சக்கர வர்த்தி நயினர் அவர்களிடத்தும் நான் தெரிவித்தேன். அப்பெரியார்கள் இருவரும் வியப்புற்று அங்கு சென்று கோயிலின் எதிர்வீட்டு வாயிற்படியில் நின்றிருந்த முதியோரை விசாரித்து உண்மையை அறிந்தார்கள். பின்னர் 1945-ஆம் ஆண்டில் இக்கட்டுரையின் தலைப் பில் உள்ளது போன்று திருக்குறள் ஆசிரியரின் திரு வடிகளைப் படமாக வரைந்து 'ப்ளாக்' செய்து ஒரு பிர சுரம் வெளியிட்டேன். 1947-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 16-ம் நாள் மயிலாப்பூர் குயப்பேட்டை வீரப்பெருமாள் தெருவில் மயிலைத் திருவள்ளுவர் கழகத்தின் ஆண்டு விழா நடைபெற்றது. அவ்விழாவில் தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க. அவர்களின் வற்புறுத்தலின்பேரில் யான் தலைமை வகித்தேன். எனது தலைமையுரையில் அக் கோயிலின் வரலாற்றைப் பேசுமாறு தமிழ்ப்பெரியார்

பணித்தார்கள். அவ்வாறே மேலே குறிப்பிட்ட வரலாற்றை விளக்கிப் பேசினேன். இதனைக் கேட்ட அறிஞர் பெருமக்களும், பொதுமக்களும் வியப்புற்றனர். அது மட்டுமல்ல! பண்டைக்கால மதக்காழ்ப்பின் போக்கினை எண்ணி எண்ணித் திகைத்துவிட்டார்கள். கூட்டம் முடிவடைந்ததும் அவ்விழாவில் சொற்பொழிவாற்றிய அறிஞர் பெருமக்களான தமிழ்ப் பெரியார் திரு. வி. க. அவர்கள், பன்மொழிப்புலவர் டி. பி. மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்கள், தமிழ் அறிஞர் ரெவரெண்ட் அருள்தங்கையா அவர்கள், எஸ். லக்ஷ்மிரதன் பாரதியார் பி.ஏ., பி.எல். அவர்கள், திரு கே. அன்பழகன், எம்.ஏ. அவர்கள் ஆகிய அறிஞர்களும், புலவர்களும் திருவள்ளுவர் கோயிலுக்குச் சென்று பார்வையிட்டார்கள். யான் பொதுக்கூட்டத்தில் விளக்கியவாறே மதிற்சுவரில் வைத்துள்ள திருவடிச் சின்னத்தைக் கண்டு முற்றும் உண்மை உண்மை என உள்ளம் பூரிக்கப் பேசிக் கொண்டார்கள். அது மட்டுமல்ல; அங்கு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவ்வீதி மக்களில் ஒரு வயது முதிர்ந்த அம்மையாரை நோக்கி இது என்ன கோயில் எனக் கேட்டார்கள். உடனே அக்கிழவி, நயினார் கோயில் எனப் பகர்ந்தார். எதிர்பாராத இவ்விடையைக் கேட்டதும் புலவர்களும், பொது மக்களும் கைக்கொட்டி மகிழ்ந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் என்னை நோக்கித் தாங்கள் கூறியவாறு நயினார் கோயில் என்பது மறுக்கவியலாத வரலாற்று உண்மை எனப் பாராட்டினர். திருக்குறளாசிரியர் தேவர் திருவடிச் சின்னத்தை அகற்றித் திருவள்ளுவர் உருவச் சிலையெனக் கற்பனையாகச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன அமைத்தும் தொன்றுதொட்டுவரும் நயினார் கோயில்

என்ற பெயரும் தேவர் திருவடிச் சின்னமும் அம்மக்கள் உள்ளத்தினின்றும் அகலாது நின்று நிலவுகிறது என்றும் வியந்து பேசினர்கள். இத்தகு அகச்சான்று களாலும் புறச்சான்றுகளாலும் உண்மை கண்ட நாம் பண்டைய வரலாற்றுச் சின்னத்தை நிலைநாட்ட முற்படவேண்டும். இதனால் நமது ஆசிரியர்களாகிய அறவோர்கள்பால் நாம் கொண்டிருக்கும் மதிப்பையும், பக்தியையும் உலகோர் கண்டு வியப்பர். உயர்ந்தோர் திருவடிகளை வணங்கும் நமது பண்பும் எந்நாளும் அழியாது வழி வழி வளரும்.

ஆகவே நமது பாரத அரசியலரால் வெளியிடப் பட்டதும், நமது சென்னை அரசியலாரைக் கலந்து வரையாததுமாகிய திருக்குறளாசிரியரின் திருவுருவப் படத்தைப் பெரும்பாலான தமிழ் அறிஞர்கள் ஏற்காததும் பலரும் அறிந்ததே. " மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம் பழித்த தொழித்துவிடின் " எனத் திருக்குற ளாசிரியர் எவைகளை வேண்டா என வெறுத்தாரோ அவைகளையே அவர் தலையில் வலிந்து சுமத்தியது போன்ற உணர்ச்சியே நமது உள்ளத்தில் உருவாகிறது.

இந்நிலையில் தமிழ் மக்கள் பலரும் சமய, சாதி, அரசியல் கட்சி நோக்கங்களை மறந்து, " ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை " என்னும் அருட்கொடியைத் தாங்கி நிற்கும் நமது தேவர் பெருமானைப் பண்டைய காலச் சான்றோர்கள் வழிநின்று அவ் அறவோரின் திருவடிகளையே சிலையாகச் செய்து வாழ்த்தி வணங்கு வோமாக.

இக்கட்டுரை ஈரோடு தமிழ் இலக்கியப் பேரவையின் நான்காவது ஆண்டு மலரில் வெளிவந்தது.

ஜைன அறவோர்கள் இயற்றியருளிய இலக்கியங்கள் யாவும்
உலகுக்கே உணர செய்த பொது நூல்கள் என்ற
உண்மையை விளக்கும்
அரிய ஆராய்ச்சி நூல்கள்

1. இளங்கோவடிகள் சமயம் யாது?
2. பகுத்தறிவியக்கத்தின் பழமை.
3. ஆதிபகவனும் ஆச்சாரிய விநோபாஜீயும்.
4. எம்மான் கோயில்.
5. சமணர் மலை செல்வோம்.
6. திருவள்ளுவர் வாழ்த்தும் ஆதிபகவன்.
7. நாலடியார் கடவுள் வாழ்த்தில் காணும் வானவில் ஆராய்ச்சி.
8. நில உடமை உச்சவரம்புக் கொள்கை நமது பண்டைய நாகரிகமே.
9. பாலிடாணு யாத்திரை.
10. சட்டம் பேசுகிறது.
11. ஊன் உணவைத் துறந்த உத்தம வேடனும் மரக்கறியின் மாண்பும்.
12. ஜைன சமயத்தின் தொன்மையும் தன்மையும்.

ஜைன இலக்கிய ஆராய்ச்சி மன்றம்
34, சுப்பிரமணிய முதலி வீதி,
சென்னை-1.

அருட்பெருஞ்ஜோதி அச்சகம், சென்னை-1.